

A Szentlélek erejével

„Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia!” (Mt 16,16)

Péter hitvallása a világ legegyszerűbben kijelenthető mondata is lehetne. Aki hittel, meggyőződéssel vallja ezt, annak a szájáról valószínűleg gyakran fel is hangzik ez. De hát ki az, aki élete folyamán hitében mindvégig erős tud maradni, nem meginogva és nem elgyengülve tesz vallást Jézus Krisztusról? Azt biztosan tudhatjuk, hogy maga Péter apostol sem tartozott köztük. Bár a fenti idézet tőle van, a Szentírás arról is tanúskodik, Péter e kijelentést követően még igencsak bizonytalan volt, sőt, elgyengülve meg is tagadta Mesterét.

Féltette az életét, a biztonságát, a kényelmét, az elért eredményeit, de féltette az álmait is. Ezek bármelyike elég volt ahhoz, hogy már ne ilyen tiszta hitvallással szóljon. Szívesen látta volna magát erősnek és megingathatatatlannak, Jézusnak azt is bizonygatta, hogy még az életét sem féltene őerte, de mindez semmivé foszlott akkor, amikor tényleg veszélybe kerültek. Vágyott a hatalomra, a vízen járás csodájában meg is élte a nagy pillanatot, de közben önmagát csodálta és nem azt az Urat, aki vele ezt tette. Péter mégis, sőt éppen ezekkel együtt példakép az egyház kétezere éves múltjában.

Magunkra ismerhetünk benne. Mi is szívesen lennénk hitben erősek, hittestvéreink előtt is járva példával, becsülettel, de mindez sokszor csak szép szavakban mutatkozik meg, nem pedig szívben megélt Isten-kapcsolatban. Az anyagi biztonságunk, a kényelmünk, vagy az álmaink iránti elkötelezettségünk éppúgy erősebbnek tud bizonyulni, mint Péter számára. Sokszor kell megállnunk szerényen önvizsgálattal: inkább szerettük volna a

A rajz Varga Petra alkotása

magunk hatalmát érezni mások felett, mint Isten hatalmát magunk felett.

Jézus pontosan tudta ezt Péterről, és a többiről a tizenkettőből, sőt, rólunk mindannyiunkról is tudja. Ezért ígérte a Szentlelket ajándéknak. Péter szép szavai Pünkösd után váltak valóban hitből szóló és teljes étellel megélt hitvallássá, és számunkra is a Lélek ajándékaként válik saját kijelentéssé e mondat. Gyenge pillanatainkban is erőt adhat az, hogy tudjuk, Jézus nem csak ígérte, de el is küldte a Szentlelket, azt, aki átformál életet, és a lehetetlenből is valóságot hoz elő. A Szentlélek tölt be minket is, amikor az Ő hatalmát érezzük fontosabbnak a magunkénál, és a Szentlélek ad útmutatást arra, hogy a magunk kényelménél, eredményeinél fontosabbnak érezzük az Ő országának eljövételét. Az evangélium a Szentlélek erejével szólal meg Péter és a tanítványok ajkáról, és szól máig is, most is, általunk is. A Szentlélek erejével egész életünkkel vallhatjuk mi is Péterrel: Jézus a Krisztus, az élő Isten fia.

Pelikán András

Lélek-zet

A Szentlélek vigasztal és erősít

Kereszténynek lenni annyi, mint az evangéliumhoz ragaszkodni és Krisztusban hinni. Ez a hit hozza meg a bűnök bocsánatát és Isten kegyelmét. Ez pedig csakis a Szentlélekből fakad, aki pedig az ige által támasztja, a mi hozzájárulásunk és közreműködésünk nélkül. Ez Isten egyedül végbevitt cselekedete, a mi erőnk és szabad akaratumk nélkül. Ez utóbbi csak passzív szerepet játszik: hagyja magát formálni és alakítani a Szentlélektől, ahogyan agyagból vagy sárgaföldből készíti az edényt a fazekas (Jer 18). Az olyan ember, aki Krisztusban hisz

és megvallja hitét, hogy kizárólag ő általa nyerhetjük el bűneink bocsánatát, az örök életet és az üdvösséget, színtiszta kegyelemből és irgalmasságból, teljességgel függetlenül a mi érdemeinktől, jó cselekedeteinktől és erényeinktől, a világ részéről sok bántalmat és háborgatást szenved. Ám a Szentlélek mellette áll, vigasztalja és erősíti, és derűs szívet ad neki, amely semmibe veszi az összes megpróbáltatást, és a Szentlélek segít rajta, mert nem hagy magunkra minket.

Luther Márton

(Csak Krisztus légyen Mesterünk, 104. o.)

A Szentlélek segítsége

„Amit kérnünk kell, amint kellene, nem tudjuk. De maga a Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászokkal.” (Róm 8,26)

Jézus Krisztus Urunkról az előbbi részben azt olvastuk, hogy „Isten jobbán” esedezik értünk. Van tehát segítőnk a mennyben.

Az imádkozó ember életének egyik legmélyebb pontja az, amikor kényszerítést érez arra, hogy az apostol mellé álljon és vele együtt ilyenféleképpen valljon: annyira összekuszálódott bennem minden, hogy már azt sem tudom, mit is kellene Istentől kérnem, úgy, hogy imádságom egyezzen az Ő akaratával.

A lelke kérdéseivel igazán mélyen sohasem foglalkozott az az ember, aki még nem tapasztalta meg életében ezt a nehéz helyzetet. Válságos idő ez. Nehéz belső küzdelmek jellemzik.

Nem formálódik az ajkunkon szó, vagy ha igen, nem jól formálódik.

Ilyen helyzetben lévő embernek mondom ma biztatásul – örömmel – keresztyén hitünknek azt a titkát, hogy ilyenkor, tanácsalanságunk mélypontján szólal meg a Szentlélek esedező imádsága. Isten ezért adta Őt a szívünkbe.

Az imádságunkban segítő Szentlélekről tehát ma azt tudjuk meg, hogy Ő bennünk, a szívünk-ből szólal meg. Ezt Megváltó Urunk ismételtlen is így ígérte, amint a Szentlélekért való imádságról szóló pontban részletesebben is szó lesz erről.

Szent titoknak neveztem a keresztyén életnek ezt a tapasztalatát. Az is. Azért nagyon bajos

pontos részletességgel leírni. Sokszor mondtam már, de itt újra hangsúlyoznom kell, hogy mi emberek lelkünk Istenhez való viszonyát mindig csak az emberi élet fogyatékos képeivel tudjuk kifejezni. Ilyen ez a kép is. Amint előttünk van a kép, azt látjuk, hogy két imádkozó könyörgése párhuzamosan száll Istenhez. A Szentléleké és a miénk. A mi könyörgésünk hibás, sőt talán éppen kárunkra van. A Szentlélek könyörgése Isten jóságos akaratával egyezik.

Másként nem tudjuk kifejezni a következő igazságot:

Gabnai Márta: Pünkösd

Ha mi nem tudjuk is, mi van igazán javunkra és ezért nem tudjuk azt sem, mit is kérjünk, akkor viszont mennyei Atyánk – hála érte neki – nagyon jól tudja, mire van szükségünk és hozzánk való szeretetében föltétlenül javunkat akarja. Azért dadogó, fogyatékos, hibás imádságunkat úgy hallja, amint azt akkor mondanók, ha a Szentlélek fénye mellett mennyei világosságban látnók életünk egész összefüggését és

azt, hogy miként egyezhetik imádságunk Isten üdvözítő akaratával.

Még egy kis kép: Kisgyermek – talán betegágyon – szeretne valamit mondani ápoló anyjának. De nem tudja magát kifejezni.

Fölragyog az arca, amikor észreveszi, hogy az anyja ... érti a szavát!

Ordass Lajos (Nem tudok imádkozni, 83-84. o.)

Mese az igazság Királyáról

írta: Bence Imre

előadták: 2018. május 10-én gyülekezetünk magyar konfirmandusai

Mesélő: Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy, de lehet, hogy nem is egyszer és nem is egy, de mindenképpen mi most csak egynek a történetét meséljük el. Szóval, hogy szavamat szavamba ne öltsem, egyszer volt egy konfirmanduscsoport. Nem is akármilyen! Úgy is mondhatnánk, hogy egyedülálló. A konfirmandusok elhatározták, hogy egy mesét fognak előadni. Lássuk csak, miről szól meséjük!

Ördög: (Dúdolva jön be): Na, ma megint nem tudom, hogy mi tévő legyek. Feladatot kaptam, hogy térítsek el mindenkit a jó útról, és már több órája ezen az úton járok és senki, igen senki nem jön erre. Pedig az volt kiírva erre az útra: az igazság útja! Csitt – csendben figyelek, mert mintha valaki jönne!

Vándor: Nagy utat tettem meg, fáradt vagyok, egy kicsit megpihenek itt az árnyékban! *(letelepedik)* Elindultam az igazság keresésére, és már néhány hónapja vándorolok, de még mindig nincs semmi? Hol az igazság?

Vándor: Igazad van pajtás, álljunk meg! *(ő is letelepedik)* Azt gondolod, hogy nem értél célt? Tényleg nincs semmi? Ebben igazad van, hogy most még nem látunk mindent tisztán, de én azt hiszem, hogy ahonnan jöttünk, és ahová megyünk, már az is tanulságos. Ami velünk történt, az is mind a javunkra van!

Vándor: Miért? Te nem azért indultál el, hogy az igazság királyát megismerd? S közben még milyen messze vagyunk az országtól is...

Ördög: (Előbb súgva) Végre, valaki belesétál a kelepécembe! *(hangosan)* Jó napot, vándorok! Látom elfáradtak egy kicsit, kínálhatok valami innivalót ezen a forró délutánon? *(Egy palackot*

húz elő) És hát szívesen segíték! Ha nem találják a helyes utat, akkor majd megmutatom én.

Vándor: Vándor vagyok, messzi idegenből jöttem, de ki Ön? Kit tisztelhetünk uraságodban?

Ördög: Megbízható, jóságos segítője vagyok az embereknek, évezredek óta utat mutatok mindenkinek, aki tanácstalan.

Vándor: Csak nem az igazság királyának küldötte? Mert akkor bizony tudna segíteni! Messzi földről indultunk, és azt reméltük, megtaláljuk az igazságot, a király országát. Rajta, vezessen oda!

Ördög: Hát indulhatunk! Erre a legrövidebb! *(ellenkező irányba indulnak el!)* Látják azt a várat, az a célunk!

Vándor: (Vándorok egymás között) Te is azt látod, amit én? Hát erre a várra nem az van írva, hogy igazság vára, hanem hogy gazság vára...

Vándor: Ó, ne aggódj már mindig! Nézd milyen öreg, régi ez a vár. A bejáratán is biztos megfakult a kiírás!

Ördög: (meghallja a vándorokat, és hízelegve mondja) – Jaj, hát valóban, régi itt már minden, de az önök kedvéért ki is javítjuk a kiírást. *(Kijavítja)*

Vándor: Itt lakik tehát az igazság királya?

Ördög: Sokan laknak itt, majd meglátják, milyen tarka, színes, jókedvű társaság. Csak kerüljenek beljebb *(A közönségnek mondja:)* Ha belépnek, akkor már a markomban vannak – *(nevet:)* hihihí. Még hogy igazság vára – pedig itt a gazság lakik!

Mesélő: Tisztelt nagyérdemű publikum! Eddig azt láttuk, hogy hogyan kerültek vándorok a gazság várába, amely csak kívülről tűnt vidám, vonzó helynek. Először azt fogják látni, hogy

mivel találkozott ott a várban, és végül azt fogjuk megcsodálni, hogy jutottak el mégis – mással együtt – az igazi céljukhoz!

Vándor: (Megdörzsöli a szemét) Hé, komáim! Ti is azt látjátok, amit én?

Vándor: Nem tudom, hogy te mit láatsz, de ülünk csak itt le, és figyelünk együtt.

Gonosz tündér: Gyertek, gyertek, kedveskéim, ma újabb leckét fogunk venni! Mindig tanulunk valamit abból a tudományból, amelyet én tanítok nektek! Bár még sokat kell fejlődnetek! A gonoszságban még nem vagytok elég profik! Lássuk az elsőt: mit tanultál tegnap?

Vándor: Tegnap azt tanultam, hogy magamat kell csak szeretnem, mert így érhetek el célt!

Vándor: Én meg azt, hogy légy trágár és káromkodj sokat, mert attól leszel menő!

Gonosz tündér: Szép munka volt, megint előbbre léptetek a gonoszság útján!

Vándor: De még azt is tudom, hogy a szülőknek való engedelmesség sosem visz előre, nyugodtan legyünk velük pimaszok!

Vándor: Bibibi, én még azt is megtanultam, hogy nem értékes az élet, sem más tulajdona, s a testi tisztasággal igazán nem kell törődni!

Gonosz tündér: Valóban nagyon ügyesek vagytok! De te királykisasszony mit szepegsz, mint mindig! Miért nem tanulsz olyan szorgalmasan, mint a többiek?

A királylány szolgálója: Amióta...

Gonosz tündér: Nem téged kérdezett, hanem (gúnyosan) ezt a királykisasszonyt! Mindig csak sír! Pityereg! Mit mondasz te erre?

Királylány: Mit mondanék, mégis csak én vagyok az igazság királyának a lánya, és amióta elraboltatok atyám várából, azóta nem tudok megnyugodni! Miféle gaszágokat tanítotok itt, gonosz tündér?

A királylány szolgálója: Én is ezt akartam mondani, amióta elrabolták őt atyja várából, azóta nem tud megnyugodni!

Gonosz tündér: Csend legyen! Nem téged kérdeztelek! Itt pedig azt tanuljuk, ami az élethez kell, ez az igazság és punktum!

A királylány szolgálója: De ti elvettetek – tudatosan és szándékosan – egy betűt az Igazságból, és lett belőle gaszág! És én megesküdtem a királynak, hogy akkor is megoltalmazom a lányát, ha veszélyben van...

Gonosz tündér: Lári-fári! De nagy a szád! Pedig ha csak egyszer kipróbálnád, hogy mit jelent a gyakorlatban, amit mi az ördög komákkal

együtt tanítunk, akkor nem állnál annyira ellent! Csak egyszer, mint a jó öreg Ádám! Csak egyszer, mint fia, Kain! Csak egyszer kell kipróbálni, és utána már minden megy, mint a kari-kacsapás...

Vándor: Ez így igaz! Mi is azért keltünk útra, mint sok társunk, hogy megkeressük az igazságot, s aztán rájöttünk, hogy sokkal jobb így élni, mint (gúnyyal) áhítatos, szent életet. Ugye, cimborá?

Vándor: Ha te mondd! Bár én (lassan kételkedve mondja) még mindig nem igazán tudom, hogy tényleg jobb-e így élni.

Királylány: (Szepegve) Látom te is bizonytalan lettél, pedig az előbb úgy hencegtél az új tudományoddal. Én azt hiszem, hogy sem az eszünk, sem az érzéseink nem diktálhatják azt, amit itt belénk akarnak sulykolni.

A királylány szolgálója: Úrnőmnek igaza van! És ez arra késztet, hogy megszervezzük a szökését, és visszatérjünk atyja palotájába. Mert nem önként kerültünk ide! Elraboltak bennünket, eltérítették a vándorokat, hamis útra terelték az embereket. Ha az igazságból ellopnak egy I betűt, lesz belőle gaszág! És ha a világból elloptak egy I betűt, hiányzik belőle az Isten!

Mesélő: Láthatjuk, hogy az igazságra teremtett embert a bűn megtévesztette. Ádám és Éva hallgatott a kísértő szavára, és vétkezett, Káin nem tudott uralkodni a rá leselkedő bűnön, és gyilkossá lett. És mindannyian az első emberhez hasonlóan elbukunk. Mindenki vétkezett, és nélküli Isten dicsőségét. Nem látszódnak meg rajtunk a Teremtő szeretetének vonásai. De folytatódjon most a mesénk. Miközben a gaszág várában az eltérített vándorok és az elrabolt királylány sínylődtek, megjelent a vár körül valaki:

Próféta: Én az igazság királyának a követe vagyok, jöttem, hogy jó útra térítsem a gaszág várának összes foglyát. De jaj, milyen erős várfal őrzi őket? Mitévő legyek! Már nem csak a királylány és a szolgálói foglyok itt, hanem jó néhány vándort is eltérítették!

Próféta: Hálátlan feladatot kaptunk az Urunktól! Nem is vállaltam szívesen, sőt nagyon is utálom ezt a szerepet. De hát mit tehetünk, akit a király küld, annak engedelmeskednie kell!

Próféta: Na, nem azért, mert olyan zsarnok lenne az urunk, hanem azért, mert, belső tűz feszít, hogy neki engedelmeskedjünk.

Próféta: Nem tudunk mást tenni, ezt az írást kell eljuttatni hozzájuk. Ez a küldetésünk lényege!

Próféta: Igen, volt már arra példa, hogy emberek megismerték az igazság igéjét, és jobb belátásra tértek, megváltozott az életük. Látod azt a búsuló embert?

Próféta: Persze, ő is vándor volt, az igazságot kereste, de a gonosz rossz útra térítette. Nyugtalan a lelke. Lehet, hogy ő lesz a mi emberünk... Adjuk neki az igazság igéjét!

Vándor: Kik vagytok? Nem láttalak még benneteket!

Próféta: Mi proféták vagyunk! Meg kell látnotok, hogy a gonosz csúnyán átvert benneteket! Ha nem szabadultok meg a gázság várából, akkor elvesztek! Olvassátok ezt és térjete meg! *(Átadja neki a kőtáblákat)*

Vándor: Olvasnám én, de nem ismerem ezeket a régi betűket. De van egy vénember itt a várban. Talán ő majd el tudja olvasni... *(megkeresi, és hívja a vént)* Jöjjön, öreg...

Vén: Jövök már, jövök, ne sietess már. Na mit akarsz?

Vándor: Két idegen járt itt, azt mondták, hogy ők proféták! De kik azokat a proféták?

Vén: Proféták jártak itt? Ők a magasságos, igazságos király küldöttei. *(egy kicsit ábrándozva)* De rég halottam arról, hogy vannak proféták, és bár száz esztendőt is megértem, de még sosem láttam egyet sem! Na, mutasd azt az írást! *(Olvasni kezdi, és közben felsóhajt!)* Jaj, fiam, hát ezt mindenkinek hallania kell! Gyűljön össze mindenki titokban, csak az ördög, a gázság szolgálja és a gonosz tündérek meg ne tudják... *(szép lassan összegyűnnek a vándorok, a királylány és a szolgálói)*

Vándor: Proféták jártak itt, az igazság királyának a követői, és azt az írást adták nekem.

Vén: Szép és fontos szavak ezek. Ezt van ide írva: Én vagyok az Úr, a te Istened, ne legyen más Istened!

Vándor: Mit jelent ez?

Vén: Azt, hogy egyedül Istent, az igazság Urát tiszteljük és szeressük, és csak őbenne bízunk! *(Tovább olvas: gyorsan és izgatottan.)* Ne vedd hiába Istened nevét! Szenteld meg az ünnepnapot!

Vándor: Ezek a gondolatok mind ellentétesek azal, amiket itt tanítottak! Olvasd tovább!

Vándor: Nézd csak... Tiszteld atyádat és anyádat!

Vándor: Mit jelent ez?

Vén: Hogy szüleit és előjáróit senki meg ne vesse, és meg ne haragítsa, hanem mindenki tisztelje, szeresse és engedelmesen szolgáljon nekik!

Királylány: *(Szívgova)* Az én atyám parancsolatai ezek! Emlékszem, milyen szépen, kedvesen adta tudtul mindig nekünk, hogy ha őt szeretjük, és benne bízunk, akkor soha nem lesz részünk a rosszban...

A királylány szolgálja: Tényleg! És hogy is folytatódtak a szavai? Ne ölj! Ne paráználkodj! És ne lopj! Így védte az életet, a házasságot és az ember tulajdonát az igazság Királya.

Vándor: De mit jelent ez?

Vén: Egészen egyszerűen csak ezt: Szeresd az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből, teljes erődből, és szeresd felebarátodat, mint magadat!

Vándor: Ez egyszerűen nem igaz! Itt olyan jól elvagyunk, szépen fejlődünk az önbizalomban, az önmegvalósításában, és akkor jön két ilyen pró-pró- pofa... és megzavar bennünket az iro-

mányával! Még hogy szeressük Istent, pedig a magunk szeretete sokkal fontosabb... Szólok is tanítómestereinknek! *(Hívja a gonosz tündéreket és az ördögöt)* Valami irat jutott ide, és tartok tőle, hogy megzavarja a belső fejlődésünket...

Ördög: *(Kikapja a vén kezéből a kőtáblákat)* Tudtam, tudtam! Szinte éreztem, hogy egyszer ez lesz a vége annak, ha mi nem figyelünk! Már megint jártak itt proféták! Évszázadokkal ezelőtt is munkálkodtak itt, és folyton csak azt hangsúlyozták, hogy térjete meg, *(egyre hisztérikusabban mondja)* térjete meg, térjete meg!

Gonosz tündér: Még jó, hogy a mi hatalmunk, a bűn hatalma erősebb, az igazság nem győzheti

le a gazságot! A mi igazságunk a gazság! Légy gaz mindhalálig, és akkor hatalmas sikerélmény lesz a tied!

Királylány: Apám ezt másképp mondta: Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját! És mégsem tudtunk hűségesek lenni. Rabok vagyunk!

Vándor: (maga elé motyogva, tétován) Térjetelek meg? Térjetelek meg...

Vándor: Te meg mit motyogsz itt, nem értelek!

Vándor: Nem tudok szabadulni attól a gondolattól, amit a próféták szaváról mondott a gonosz. Hogy értsük ezt: térjetelek meg? És miért mondta olyan hisztérikusan?

Vándor: Vajon nem azt jelenti, hogy vissza kellene térnünk oda, ahonnan elindultunk? Az igazság keresésére indultunk, és most jócskán benne vagyunk a pácban! Megtévesztettek bennünket: Igazságra lett volna szükség, és lett kiáltó gazság!

Vándor: Ugyan már, mi az, hogy térjetelek meg? Úgysem tudunk megváltozni, minket az önzés vezet, csakis a magunk imádata. Hiába minden erőlködés, a magunk erejéből úgysem tudunk megváltozni! Én meg nem is akarok!

Vándor: Azért nekem is gyökeret vert a szívemben ez a gondolat: Megtérésre lenne szükségünk! Visszafordulásra, hazatérésre, a gondolkodásunk megváltoztatására!

Mesélő: Miközben a gazság váróban így vergődtek a megtévesztett lelkek, az igazság királya a palotájában gyűlést hívott össze. A király gondterhelten ült a trónján, és az aggodás és a szeretet nem hagyta nyugodni:

Király: Mindenki jöjjön a tanácssterembe! Senki ne maradjon távol. Szükségem van arra, hogy megosszam veletek terveimet: Jöjjön a két próféta, legyetek itt, hűséges szolgálaim, és még az állandóan kételkedő szolgálmat is várom! És természetesen ne maradjon távol született fiam, a JÓ sem!

Szolga: Jelentem, mindenkit meghívtam:

Király: Itt vannak a próféták?

Próféták: Igen!

Király: Jól van, ti eddig is hű szolgálatot tettek, meséljétek el, hogy mi történt?

Próféta: Elindultunk, hogy követeidként elvigyük mindenfelé a törvényedet. Így jutottunk el egy várhoz, amely teljesen úgy nézett ki, mint a tied, csak éppen a felirata más: Igazság vára helyett csak az van ráírva: gazság vára!

Próféta: Abban a várban lakik a gonosz a szolgálaimmal, és ők tartják fogva fogadott lányodat

szolgájával együtt és azokat a vándorokat, akik az igazság keresésére indultak.

Próféta: Nekik adtuk át kötöblákra vésett akaratodat, de megmenteni nem tudtuk őket... Csak annyit mondtunk nekik: térjenek meg!

Király: Látom, megtettétek, ami tőletek telt. A gonosz nagy úr, a gazság markában tartja az embert, és a bűn kedves neki! De tudjátok, hogy ott van a fogadott lányom, akit sajátomként szeretek, a szolgájával együtt, és ott vannak a vándorok, és ősidők óta ott van a vén, aki már talán nem is emlékezik arra, hogy mikor szakadt ki az én szeretetem uralma alól! Aggódok értük!

Kételkedő: Uram, királyom, az az érzésem, hogy nem tudunk rajtuk segíteni! Itt hagynád-e palotát, csak azért, hogy bizonytalan utakra indulj? Én a helyedben hagynám veszni azt, aki már a gonosz foglya, de védeném azokat, akik még a várban vannak.

Szolga: Igen, itt vagyunk mi, és szükségünk van a gondoskodó jóságodra és... és hát a rendelkezéseidre.

Kételkedő: Azért ennyire szolgálalkúnek sem kell lenned!

Király: Ne civakodjatok már! Éppen elég az én aggodalmam. Elmondom, hogy mit gondoltam: Mivel a prófétáink nem jártak sikerrel, és a küldetésük nem hozott eredményt, nem tudok mást tenni, minthogy magam megyek el a rabságban élőkért.

Fió: Atyám, és mi lenne, ha engem küldenél, tudom, hogy mennyire fontos neked mindenki, és én vállalom ezt a küldetést!

Király: Fiamat meg fogják becsülni! Küldetése nem lesz hiábavaló!

Szolga: Én is veled megyek, tudod, uram, hogy készségesen állok rendelkezésedre.

Szolga: Én is veletek tartok!

Kételkedő: Akkor már én sem maradok tétlen, megyek veletek!

Próféta: Mi már elvégeztük küldetésünket, régen sokféleképpen szóltál az elveszett és eltévedt gyermekeidhez, de most ezekben az időkben a fiad által szólsz! Nagyon jó terv!

Király: Fiam! Mit viszel magaddal, szabadításom jeleként? És mikor indulsz?

Fió: Még a csendes éj leple alatt indulok, és nem viszek magammal semmit. Nem erővel és nem hatalommal megyek. Nem arannyal és nem ezüsttel akarom kiszabadítani az eltévedteket, hanem azzal a szeretettel, Atyám, amellyel te szeretsz minket!

Kételkedő: Pedig jó lenne, ha néhány sereg fegyveres veled tartana, a gonosz ős ellenség, most is üldöz még! S a végén téged is hatalmába kerít!

Fiú: Azt hiszem, hogy a legnagyobb és legerősebb fegyver a szeretet! Csak az igazság fényét viszem magammal! *(egy gyertyát vesz fel)*

Király: Úgy van, fiam! Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.

Kételkedő: És te képes lennél lemondani arról a dicsőségről és pompáról, ami itt a várban körülvesz?

Fiú: Engedelmes leszek jószágodhoz, mindhalálig!

Mesélő: A fiú az éjszaka leple alatt meg is érkezett a gazság várához, nem volt semmi fegyvere, nem volt nála más, csak az igazság picit, törékeny lángja! És csupán néhány nyáját őrző pásztor látta, hogy az igazság fénye közeledett a gazsághoz.

Fiú: Nézzétek, az a fény, amit hoztam milyen szépen bevilágítja ezt a sötét vidéket.

Szolga: Igen, homály borult a világra, betakarták sötét árnyak.

Szolga: De te vagy a világosság, amelynek el kellett jönnie a világba!

Szolga: Szeretnénk a te fényedet tovább adni, és a te fényeddel világítani!

Fiú: Hogy nagyobb legyen a fény, adjátok tovább egymásnak! Legyetek ti is a világosságom hordozóivá! Induljunk, hogy a gonoszt a világosság erejével győzzük le!

Kételkedő: Biztos, hogy így lesz sikerünk, nem kellene-e valami kénkőves esőt kérni az ellenségeinkre?

Fiú: Nem tudod, hogy milyen lélek van benned! Én nem azért jöttem, hogy elveszenek ezek a szerencsétlenek, hanem hogy megmeneküljenek!

Ördög: *(gúnyosan kacag)* Abból nem lesz semmi! Aki már a hatalmamban van, azt el nem engedem!

Gonosz tündér: Mennyi embert vonzottunk már magunkhoz! Kár lenne őket elveszíteni! A sötétség gyermekei vagyunk, nem győzhet rajtunk a világosság!

Fiú: *(egy nagy kiáltással lép be az ördög vonzókörébe)* ELVÉGEZTETETT! *(de a gyertyáját eloltja az ördög, a szolgálkét pedig a gonosz tündérek)*

Szolga: Milyen sötétség és milyen nagy csend van!

Szolga: Mit kellene tennünk? Nélküle nem tudom, hogy mit kellene tenni! Hol van a fiú?

Szolga: Azt én sem tudom, de nézzétek, ki jön ott! Megtépázott ruhában a királylány és a szolgálái, és a vándorok, akik eltévedtek az úton!

Szolga: És a vénséges vén ember, akik évtizedekkel ezelőtt tűnt el közülünk! *(A felsoroltak vánszorognak)* Szegények alig élnek! Mitévők legyünk? A gazság mocska van rajtuk!

Szolga: Egyszer a fiú maga mondta: Ő megtisztít minket minden bűntől! És akiknek bűneit megbocsátjuk, azok megtisztulnak!

Szolga: Igen, tényleg beszélt a megtisztulás fürdőjéről, amire azt mondta: menjetek el, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atya, Fiú, Szentlélek nevében!

Szolga: Van itt víz, de ők mit akarhatnak!

Kételkedő: Nem hinném, hogy segít a víz, hiszen nekik nem csak a ruhájuk lett mocskos, hanem a gondolkodásuk, a lelkük is beszenyeződött.

Szolga: A keresztség nem egyszerűen víz, hanem az igazság ígéjével együtt használt víz, és nem a víz tisztít meg, hanem az az szó, amely a király jóindulatáról biztosít.

Szolga: Hiszitek-e, hogy a fiú életét adta értetek?

Vándor: Ki az a fiú?

Vándor: Csak nem az, aki a világosságával eloszlatta az ördög hatalmát?

Vándor: Hiszen ő a megmentésünkre halt meg!

Vándor: Értünk vállalta a halált, hogy mi megszabaduljunk!

Vándorok: Hisszük!

Szolga: Akkor semmi akadálya nincs, hogy megkereszteljelek benneteket!

Szolga: S így ti újra az igazságos király házanépéhez tartoztok! Tiszták lettetek az ő szeretete által.

Királylány: Tudtam, hogy atyám egyszer ilyen nagy áldozatot fog értem hozni! Megmentett!

Vén: Sohasem gondoltam, hogy meglátom a szabadulást, de élt bennem a remény, hogy ő mégsem felejtett el!

Szolga: Induljunk, gyerünk gyorsan az igazság királyához!

Kételkedő: De hosszú út van ám előttünk! Szerintem ezek ki fognak dőlni útközben!

Szolga: De lesz, ami táplál bennünket az úton! A fiú olyan ennivalót hagyott ránk, aminek az áldását ésszel nem is tudjuk felfogni... mert ő halála előtt...

Próféta: Kezébe vette a kenyeret, hálát adott, tanítványainak adta és ezt mondta: vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely értetek adatik! Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Próféta: Hasonlóképpen, miután vacsorált, kezébe vette a poharat is, hálát adott és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, e pohár az új szövetség az én véremben, amely értetek és sokakért kiontatik bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok, az én emlékezetemre!

Vándor: Ez az étel tehát lelki eledelünk az úton. Mert ő az, aki a testével és vérével táplál.

Vándor: Figyelj csak, milyen fontos! Értetek adatott!

Vándor: És értetek kiontatott!

Vándor: Én hiszem, hogy az, aki értünk adta magát, az utunkon folyton erősít, velünk van, táplál és éltet.

A királylány szolgálója: Induljunk tehát megtisztultan vissza az igazság királyához! *(Odaérnek a trónhoz)*

(Meglepetésükre a trón jobb oldalán áll a fiú! Ott leborulnak.)

Király: Ti is azt igyekezzetek elérni magatokban, ami Jézus Krisztusban is megvolt!

Királylány: Mert ő Isten formájában lévén, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel.

A királylány szolgálója: Hanem dicsőségéről lemondott, szolgálai formát vett fel.

Szolga: Emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt.

Vándor: Hiszem, hogy Jézus Krisztus Isten fia! Értem, bűnös, megtévedt emberért jött a földre.

Vándor: Betlehem szülötte úgy jött közénk, hogy alig vettük észre a világosságot, amit hozott.

Szolga: Megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, a kereszten elszenvedett halálig!

Vándor: A világosságát nem akarta magának megtartani, hanem az embereket gazdagította belőle: A betegek gyógyultak, halottak támadtak fel, és felragyogott a szegényeknek a bűnbocsánat evangéliuma.

Vándor: És még a halálával is világított! Nem csak úgy, hogy bántóinak is megbocsátott, hanem úgy is, hogy megmutatta, hogy nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.

Szolga: Ezért fel is magasztalta őt az Isten, mindenek fölé! És azt a nevet adta neki, amely minden névnél nagyobb...

Vén: Neki adatott minden hatalom mennyen és földön!

Vándor: Jézus – azt jelenti, szabadító

Vándor: Krisztus – Isten hatalommal felkent megváltója!

Vándor: Úr – tehát mindenek felett áll!

Vándor: Immánuel – ez a neve azt jelenti: velünk az Isten!

Vén: Mi úgy szólíthatjuk, mester, mert tanulhatunk tőle, de vallójában testvérünk, mert vállalta a sorsunk és az utunk!

Király: Igen, sőt még a halálból is utat nyitott az életbe...

Királylány: Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, és

Kételkedő: A hatalmában senki ne kételkedjék!

Vén: és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Mind: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére... 3x

Ördög: Te, itt már biztos nincs semmi keresni való! Ezek az ő fiában hisznek, nem fognak nekünk engedelmeskedni!

Gonosz tündér: Vagy húzzuk el a csíkot, míg meg nem lincselnek, vagy térjünk meg mi is!

Mesélő: Hogy végül mi történt az ördöggel és a gonosz tündérekkel, azt döntsék el a tisztelt nézők: Ha az életükben teret nyert a gazság az igazsággal szemben, akkor még mindig munkálkodnak valahol a szíveken. Ha azonban örömmel tudják Úrnak vallani Krisztust, akkor mégis csak megtört az erejük! De a mese igazsága késztesen bennünket is arra, hogy mi is Úrnak valljuk Krisztust!

Gyülekezetünk életéből

Konfirmandusaink 2018 pünkösdjén

magyar nyelven

Abdai Réka
Balassa Olivér
Berényi Barna Ádám
Boksán Benedek
Dóka Csanád
Fábián Dániel Ravi
Fábián Dávid Raju
Fábián Liliána Mira
Flaskár János Károly
Gárdai Rebeka
Gottschling Helga
Holpár Dániel
Horváth Ninett
Jámbor László Bendegúz
Kánitsch Boglárka
Knábel Alexandra
Kónya Máté
Kovács Martin

Lipták Levente
Majercsák Máté
Módos Regina
Nagy Diána
Németh Bence
Németh Levente
Németh Maja Réka
Pados Barnabás
Pintér Virág Alexandra
Piros Olivér
Sebestyén József Ádám
Simon Noémi
Vass Barnabás

német nyelven

Faragó Báborka
Füzi Ábel Tamás
Gangl Anna
Győrfi Vivien Vanda
Hirschler Márk

Horváth Gergely
Körmendy Zsombor
Lankovics Bence
Magyarász Mirkó
Orbán Olivér
Róth Zsigmond
Somlai Lilien

Mustármagból felügyelő

Beszélgetés Stinner Dáviddal

Egy napsütötte tavaszi hétvégén ismét fiatalok zsvájától hangos a révfülöpi oktatási központ. Soproni ifisek töltik meg élettel a ház minden szegletét. Köztük egy hajdanvolt ifis, aki immáron gyülekezetünk felügyelőjeként kíséri a csapatot. Stinner Dávidot közös alkotás, számháború és elcsendesedés között kaptuk mikrofonvégre.

Ha jól tudjuk, tagja voltál a Mustármagnak. Milyen élményekkel gazdagodtál ez idő alatt, mit adott hozzá az életedhez?

Igen, tagja voltam a Mustármagnak. Ez a kezdeményezés akkoriban, mikor én még kistrác voltam, az egyházmegyében élő fiatalokat fogta össze. Lelkészek vezetésével teológushallgatók, hitoktatók és egy sereg önkéntes segítő nyári táborokat, csendesnapokat szerveztek nekünk. Ezekre mindig szívesen mentem és találkoztam a többi fiatalal. Nekünk abban az időben ez volt talán a legjobb és az egyetlen olyan program, ahol az egyházmegye ifjúságát összefogták, ahol barátkozhattunk, ismerkedhettünk egymással és a Biblia tanításaival. Ezek az alkalmak mindig jót tettek nekünk, mindig jól éreztük magunkat – nagyjából, mint ti ezen a révfülöpi hétvégén.

Az elnöke is voltál ennek, ugye?

Igen. Az elején még sokáig csak résztvevőként jártam a táborokba és az alkalmakra. A Mustármag egyesületi formában működött, természetes volt, hogy egyesületi tag leszek. Ezt követően jött az elnökség és az ezzel járó feladatok.

Érettségi után mentőztél. Mi motivált erre a döntésedre? És mi az, ami fontossá lett neked az évek során?

Nem tudom, mi motivált. A kihívás? A segíteni akarás? Kiskoromban, mint minden gyerek, szívesen néztem a szirénázó mentőautó után. Nem tudtam, mi történik ott, de gondoltam, biztos valami fontos, ha ilyen hangosan és gyorsan kell száguldozni. Először csak kipróbálni akartam, később lett belőle hivatás. Jó volt a csapat, szerettem velük dolgozni. Jó volt segíteni az embereknek, a megtanult szakmai protokollokon túl, ha feladatellátás közben sikerült a beteghez vagy a hozzátartozóhoz egy megnyugtató szót szólni, aznap már nem mentem hiába dolgozni.

Úgy tudjuk, hogy most gyerekekkel foglalkozol.

Egy olyan intézményben dolgozom, ahol a krisztusi értékrendek nincsenek feltüntetve sem az alapelvek között, sem más egyéb helyen. Ez egy állami intézet, ahol nem beszélünk ilyen dolgokról, igazából még a kollégákkal sem. Nagyon sokfajta és sokféle vallású gyermekünk van – egytől-egyig olyanok, akik valamilyen nehézséggel – agresszívek, hiperaktívak, családi problémáik vannak vagy éppen depressziósok – küzdenek. A hétvégeket otthon töltik a családjikkal, nálunk csak hétközben vannak és csak egy átmeneti időszakra. Négy-öt hónap elteltével, amikor a pszichológusok úgy gondolják, hogy mind a családot, mind az iskolát, mind pedig az érintett gyereket felkészítettük, hogy visszakerülhessen, akkor véget ér a mi feladatunk, és visszahelyezik a korábbi iskolájába, a megszokott környezetébe.

Ezekkel a gyerekekkel nem jellemző, hogy a hitről vagy Istenről beszélgetnénk. Sokat segít, hogy az életben jelen van Isten, és ezáltal könnyebben tudom a gyerekeknek a problémáját, „rosszaságát” úgy kezelni, hogy nem a gyerekre haragszom, hanem tisztában vagyok vele, hogy a körülmények miatt vannak vele gondok. Így – Isten segítségével – könnyebb a gyerekek felé naponta többször úgy fordulni, hogy segíteni tudjak. De – mint mondtam – nyilvánosan ez nem jelenik meg a munkánkban.

Nemrég volt a gyülekezeti választás, amin téged szavaztak meg a felügyelői tisztségre. Miért vállaltad, mit jelent ez neked?

Az előző ciklusban presbiter voltam. A ciklus elején még csak figyeltem és próbáltam beletanulni ebbe a történetbe, hogy tisztségviselőként, feladatvállalóként mit és hol tudok segíteni. A vége felé egyre többet kérdezősködtem és próbáltam segíteni. Amikor felkértek, hogy vállalom-e a felügyelői tisztséget, nem is mondtam rá egyből igent, mert nem voltak ilyen ambícióim. Én csak egyszerűen szerettem volna többet tenni, többet dolgozni a gyülekezetért. Végül, amikor el kellett dönteni, hogy vállalom-e vagy nem, nagyon sokat beszélgettünk a feleségemmel és a családommal, mert tudtuk, hogy ez több idővel és elfoglaltsággal jár, amit a családom és a munkám mellett vállalok. A feleségem biztosított a támogatásáról, bátorított, ezért vállaltam el. Szeretnék – és remélem, tudok is – valamit hozzátenni a gyülekezethez, szeretném segíteni a gyülekezetünket.

Vannak-e valamilyen álmaid, terveid a gyülekezettel kapcsolatosan a következő időszakra?

A nagy álmom az, hogy a gyülekezet anyagi helyzetét stabilizáljuk, valamint hogy nagyobb

legyen az aktív gyülekezet, aki eljár a gyülekezeti alkalmakra és a templomba.

Már tegnap megfogalmazódott bennem ezen a révfülöpi hétvégén, hogy ez egy óriási ajándék nekem, hogy frissen beiktatott felügyelőként itt lehetek veletek az ifi-hétfévégén. Közel ötven gyereket látok itt, akik önként, jókedvvel jöttek el erre az alkalomra, hogy együtt beszélgethessünk és kerülhessünk közelebb Istenhez.

Azt látom, hogy a két tervemből az egyik – hogy a gyülekezet aktív részvételét növelni tudjuk – itt most megvalósulni látszik hosszú távon is. Reménységgel tölt el, hogy ha most ötven gyereket meg tudunk mozgatni, akkor ebben a gyülekezetben van erő és potenciál a növekedésre, és úgy gondolom, hogy minden erőnkkel azon kell lenni, hogy benneteket, fiatalokat megtartsunk és sokáig a gyülekezetünkben tudhassunk. Az lenne fontos, hogy amikor majd kikerültök főiskolákra, egyetemekre, ott az aktuális gyülekezet életébe kapcsolódjatok be, és amikor később visszakerültök Sopronba, akkor pedig már a családjaitokkal együtt legyetek gyülekezetünk aktív tagjai. Erre most egy óriási megerősítést kaptam tőletek. Köszönöm!

Czigány Ábel, Jakab Jázmin, Soós Bence

A gyülekezet tisztségviselői és testületi tagjai a nagycsütörtöki beiktatáskor

Egyházmegyei tisztújítás

Áprilisban a Soproni egyházmegye tisztségviselőit is megválasztották. Az új egyházmegyei presbitérium tagjai: *Ihász Beatrix* esperes (Beled), *Sümeghy Péter* egyházmegyei felügyelő (Vadosfa), *Tóth Károly* espereshelyettes (Sopron), *Kassai Róbert* másodfelügyelő (Balf), *Varga*

Tamás missziói felelős (Rábaszentandrás), *Plöchl Ildikó* ifjúsági felelős (Ágfalva-Sopronbánfalva) és *Nyitrai Imréné* gazdasági felelős (Beled).

Lelkészi jelentés

a Soproni Evangélikus Egyházközség 2017-es évéről

Rendszeres alkalmaink

A soproni istentiszteleti résztvevők vasárnaponkénti átlagos száma 2017-ban alacsonyabb volt az előző évinél, a 2015-öshöz volt hasonló (2015: 266, 2016: 278, 2017: 265). Az úrvacsorázók száma az előző évekhez hasonlóan alakult, enyhén növekedett (2015: 2919, 2016: 3004, 2017: 3029). A hétközi alkalmak tavaly is gazdag kínálatot nyújtottak. (Heti rendszerességgel találkozó körből 7, valamint 4 kéthetente és 3 havonta találkozó kör működik aktívan gyülekezetünkben. Különösen az ifi alkalmain vesznek részt sokan.) De ami ennél is fontosabb: ezek a kisközösségek egyre többeknek jelentenek megtartó erőt, személyes találkozást emberekkel és Istennel.

Rendkívüli programok

A reformációi elindulásának 500. évfordulóját sok rendezvénnyel ünnepeltük: Januárban a magyar kultúra napja alkalmából szervezett ökumenikus alkalmon dr. Hafenscher Károly miniszteri biztos, evangélikus lelkész tartott előadást a reformáció és a magyar kultúra kapcsolatáról. Februárban a Széchenyi téren volt látogatható a németországi egyház által indított reformációi kamion. Májusban templomunknál volt látható a reformációi nagy képeskönyv, gyülekezeti napot tartottunk több korosztály számára, színes programokkal, a Hunyadi iskola diákjai pedig 1517 kilométert futottak a Deák téren. Augusztusban a szokásos Eggenberg-házi istentiszteleten sok magyarországi és ausztriai vendég is részt vett, és innen indult Wittenbergbe a magyarországi evangélikus motoros zarándokcsoport. Szeptemberben

tudományos konferenciát és kerekasztal-beszélgetést tartottunk a reformációról. Októberben a Fidelissima vegyeskar templomunkban adta elő G. F. Händel Messiás című oratóriumát. Reformáció ünnepén, az ötszázadik évforduló napján kétnyelvű zenés áhítatot, valamint a reformátusokkal közös ünnepi istentiszteletet tartottunk. Novemberben egyházmegyei missziói és ifjúsági napot tartottak az Eötvös gimnáziumban. Az egyházkerület adományaként reformációi emlékfát kaptunk, amit áprilisban ültettünk el és novemberben áldottunk meg. Decemberben a gyülekezeti kiállítás katalógusának bemutatóját tartottuk.

Ezekon kívül is több jelentősebb, rendkívüli esemény zajlott le az év során: Januárban gyülekezeti házunkban és templomunkban tartották az országos megemlékezést a magyarországi németek kitelepítéséről. Júniusban sokan részt vettünk Gabnai Sándor balatonfüredi lelkésziktatásán. Augusztusban ünnepi istentiszteleten iktattuk be tisztségébe a szeretetotthon új intézményvezetőjét és lelkészét. Szeptemberben csoportot fogadtunk Bad wimpfeni testvérgyülekezetünkből.

Kazuálék

A keresztelesek száma 2017-ben kisebb volt, mint az előző néhány évben, viszont így is meghaladta a korábbi évtizedek átlagát (2015: 90, 2016: 102, 2017: 77). A konfirmáltak száma a korábbi évekhez hasonlóan alakult (2015: 28, 2016: 37, 2017: 34), 2018-ban viszont jelentős növekedés látszik. Az esketések száma visszaesett (2015: 29, 2016: 30, 2017: 12), 2018-ban viszont várhatóan újra nőni fog. A temetések száma a

korábbi évekhez hasonló volt (2015: 97, 2016: 72, 2017: 79).

Személyi változások

2017 során a legtöbb személyi változás a Fabricius szeretetotthonban történt: Februárban elhunyt Szalay Ágnes, szeretetotthonunk igazgatótanácsának elnöke, helyére dr. Tatár Ágneszt választottuk meg. Megválasztottuk a szeretetotthon új intézményvezetőjét, Kunstár Ágneszt, áprilisban váltotta tisztségében dr. Szilvásyné Peregi Esztert, aki egy évig volt megbízott igazgató. Júliusi hatállyal lemondott Gabnai Sándor szeretetotthoni lelkész, mivel a balatonfüredi gyülekezet hívta meg lelkészének, helyére Lázárné Tóth Szilviát választottuk meg.

Munkatársaink közül januárban véget ért Kisfaludyné Stinner Márta és Tóth István megbízatása. Az áprilisban szülési szabadságra

ment Tóthné Szlavkovszky Mariannt a gyűjteményekben Nagy-Kovács Helga helyettesítette. Szeptemberben Németh Ede lemondása után dr. Garab Józsefet választottuk meg a gyülekezeti alapítvány kuratóriumának elnökévé.

Különleges volt a 2017-es év. Gyülekezetünk szervezésében és más közösségekkel együttműködve sok program valósult meg, ami az ötven éves jubileumra emlékeztetett. Remélem, hogy nem csak rendkívüli élményeket szereztünk, hanem a programokon és az év egészén keresztül megerősödhattünk hitünkben és a gyülekezethez tartozásunkban. Istennek adunk hálát azért, ha ez megadatott, és azért is, hogy megtartotta gyülekezetünket, nyújtotta nekünk igéjét és a szentségeket. Köszönjük szépen munkatársaink, tisztségviselőink és önkénteseink munkáját. Isten áldja meg gyülekezetünket!

Tóth Károly igazgató lelkész

Wege – utak

Eine große Menge an Wegbildern. Steile Wege und flache Wege. Wege im Sonnenschein und Wege im Schatten. Wege durch karges Land und Wege durch blühende Felder. Wege mit und ohne Hindernisse. Wege im Frühjahr und Wege im Herbst. Irgendwie „kommen wir mit diesen Bildern“ ins Gespräch. Manches Wegstück, das die Bilder festhalten, lässt uns vielleicht an uns selbst denken. An jene Etappe, die wir gerade zurückzulegen haben. Die Bilder sprechen uns an. Eine große Menge an Wegbildern. Einige Jugendliche aus unserer Gemeinde haben sieben davon ausgesucht, ihren Assoziationen und Gedanken freien Lauf gelassen – und die Gedanken dann zu Papier gebracht.

Az élet útvesztője

*Az életed egy útvesztő, hogy kijutsz-e kétséges
Talán a következő sarkon rád egy veszély les
Ki kell tán találnod, hogy az életed élvezhesd?
Vagy a zsákutca végén egy ajtóra lehetsz*

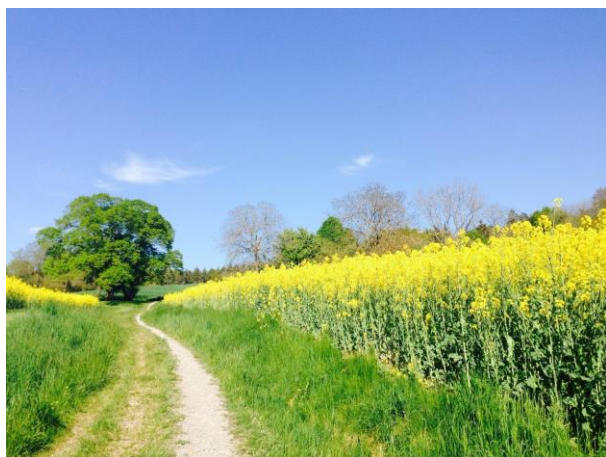
*Habár a segítség bizony néha elkelhet
Nem látod a sövénytől a testvéreidet
Választás elé gyakran kerülhetsz
De bízz benne, hogy döntésed helyes lesz*

*Néha úgy érzed, egyenesben vagy
Néha meg úgy, hogy nem teljesen te vagy
Tudnod kell, hogy Isten azért veled van, vagy
Nem mindig érzed így, de egyedül sosem vagy*

Gárdai Flóra, Körmendy Samu, Varga Lili

Raps

Ein nicht ganz gerader Weg
 Daneben Raps, auf den die Sonne scheint
 Im Hintergrund so mancher Baum
 Den Weg gehen
 Und nach vorne sehen
 Nicht immer ganz gerade, mit manchem Hindernis
 Der Raps am Wegesrand wie die Hoffnung
 Sonnenbestrahlt
 Immer zur Seite
 Das Ende des Weges – im Verborgenen gelegen
 Doch Gott ist bei uns
 Er hilft uns weiter

Zalán Németh, Fabian Kruse, Zsigmond Róth

Elágazás

Az élet egy út. A mi képünkön egy útelágazás látható. Az egyik út nehezebb és nem teljesen belátható, de rövidebb, míg a másik sokkal tisztább, beláthatóbb, de sokkal hosszabb is. A képen borult az idő, ami azt szimbolizálja, hogy mindig akkor jönnek szembe a választások, amikor minden összejön. A távolban kitisztul az ég, ami azt jelenti, hogy úgymint minden rendbe fog jönni.

Hegedűs Botond, Szabó Dániel, Márkus Levente

Entscheidungen

Entscheiden müssen wir uns oft im Leben. Diese Entscheidungen fallen oft nicht leicht. Oft können wir die Folgen unserer Entscheidungen nicht wirklich einsehen. Nicht immer ist der leichtere Weg zugleich auch der bessere. Doch auf allen Wegen können wir größeren oder kleineren Hindernissen begegnen. Jeder Weg führt woanders hin. In schweren Entscheidungen können uns unsere Freunde und Verwandten helfen – und besonders auch unser Glaube. Der rechte Weg ist manchmal für den ersten Blick verborgen.

Gergely Horváth, Olivér Balassa, Ádám Krutzler

AZ ŐSZ

Érzem az ősznek illatát, a levegőből leeső levél hangját
 A földön levél susog, a fán meg bagoly huhog
 Az út mellett virul egy pad, rajta egy kislány ül és hallgat
 Hallgatja a szélnek susogását, hallja a makkok kopogását
 Az ősz hangja hangtalan és nesztelen
 A fák lombja lassan meztelen
 A kislány egy zöld táskával ül
 Két madár pedig mellette fütyül
 A kislány hirtelen szomorú lett
 A kedvenc évszaka gyorsan eltelt
 A leveleket hó váltja fel
 Az ősznek immáron vége lett

Szabó Dániel, Nadas Barnabás, Dravecz Piusz

Irrungen in Schönheit

Betrachtet man diesen Weg, so zeigt sich zunächst nur ein Waldweg. Doch kann dieser Waldweg auch unser Leben bedeuten. Der Weg windet sich zwischen den Bäumen und verläuft manchmal im Schatten. Doch zum Ende hin wird der Weg zunehmend hell und klar. Der Weg umgeht die morschen Bäume. Sie stehen für die Menschen, derer sich die Schuld ermächtigt hat, die den Kampf aufgegeben haben und vom Weg

abgekommen sind. Der Efeu, der sie überwuchert, ist die Sünde und die Versuchung selbst, die auch dich aufsucht. Gehst du den Weg, so können Äste sich dir entgegenstrecken. Sie stehen für die Hindernisse und Widrigkeiten im Leben, die wir zu lösen haben. Jede der vielen Kurven steht für einen Wendepunkt im Leben, der mitunter schwere Entscheidungen und schließlich eine neue Richtung bedeutet. Menschen wählen manchmal den scheinbar leichteren und kürzeren Weg, kehren vom eigentlichen Weg ab und finden dann schwer zurück. Bleiben wir auf dem Weg, wird er immer klarer. Wir werden mit jedem Schritt vertrauensvoller und stärker. Den Weg kann man eigentlich doch genießen – und neben den Herausforderungen das Schöne wahrnehmen.

Anna Gangl, Lilien Somlai, Bogi Bokszán

Hazaút

*Mikor egyszer hazafelé mentén
Egy útra tértem én, szemben lángoló napnak sugára
Messzeringó álmok világa
Úton gyermekvilágom felé, gondolatok mézes-mázos
Emléke csókol felém
Levegőt veszek, érzem a tavasz illatát
S testemet meleg levegő járja át
Hallgatom, ahogy átjárja a meleg, ím nyugovóra
Térhet lelkem és életem
Nem tudhatom, hogy utam merre visz tovább
De Istenem megmutatja a helyes irányt
Így hát utam végeztével, gondolatok érzésével
Hazatértem*

Jones Nadin, Kovács Blanka, Györfi Vivien

Deutsche Seiten

In Christus verbunden

Ein sechsteiliges Kunstwerk der Jugendlichen unserer Gemeinde ist seit kurzem im Treppenhaus des Gemeindehauses zu sehen. Es ist etwas Besonderes, denn rund fünfzig junge Menschen waren daran beteiligt – allesamt Menschen, die zu uns gehören und mit Sicherheit die Zukunft unseres Gemeindelebens maßgeblich mitgestalten werden.

Es ist etwas Besonderes, auch weil es eigentlich sechs eigenständige Kunstwerke sind. Je unterschiedliche Ideen und Konzeptionen – je unter-

schiedliche Charaktere – weisen die einzelnen Elemente auf. Und doch ist das Werk nur komplett, wenn keines der Einzelwerke fehlt. In der Gesamtschau weist das Werk über die Aussagen der einzelnen Elemente hinaus. Der angedeutete Fisch ist freilich nichts anderes als der Hinweis auf unseren Herrn Jesus Christus, der uns verbindet.

So sei dies Bild mehr als ein Farbkleck im Treppenhaus. Es erinnert uns an die Gemeinschaft untereinander. Wir haben ganz unterschiedliche Persönlichkeiten und Charaktere, doch wir gehören zusammen, Alt und Jung, Deutschsprachige

und Ungarischsprachige, traditionelle Ödenburger und jüngst hierher Gezogene. Jesus Christus ist uns gemeinsam Herr und Bruder – in ihm sind wir eins, in ihm sind wir vielfarbig, in ihm gehen wir gemeinsam unseren Weg.

Mögen wir uns dieses Kunstwerkes erfreuen, wann immer wir ins Gemeindehaus kommen – und möge es uns an unsere Gemeinschaft erinnern, die allerlei Verschiedenheiten zu einem Ganzen in Christus fügt.

Holger Manke

Komm, Heiliger Geist

Zeichnung: Petra Varga

Komm, Heiliger Geist – der du uns Hoffnung schenkst.

Komm, Heiliger Geist – der du unseren Glauben festigst und stärkst.

Komm, Heiliger Geist – der du uns zusammenhältst.

Komm, Heiliger Geist – der du uns vergewisserst, dass wir zu Gott gehören.

Komm, Heiliger Geist – schenke uns Gottes Gegenwart im Hier und Jetzt.

Komm, Heiliger Geist – schenke uns neuen Mut.

Komm, Heiliger Geist – verheiß uns neu die Gnade Gottes.

Komm, Heiliger Geist – erhalte Gottes Geist in uns und in allem, was lebt.

Komm, Heiliger Geist – hilf uns, die richtigen Entscheidungen zu treffen.

Komm, Heiliger Geist – hilf uns, unseren Nächsten zu lieben.

Komm, Heiliger Geist – und lasse uns im Glauben über uns hinaus wachsen.

Komm, Heiliger Geist – schenke uns Zuversicht für das Leben im Hier und im Jenseits.

Vanessa Füzi, Oskar Aizenpreis, Mark Clausing, Ágoston Frank, Brúnó Szabó

Mein Bibelwort

Teil 15

Eine besondere Ausgabe von „Mein Bibelwort“ haben Sie nun vor sich. Denn diesmal haben nicht drei Gemeindeglieder ihre Gedanken zu ihrem Bibelwort niedergeschrieben, sondern insgesamt zwölf Jugendliche haben in Vierergruppen im Rahmen der Jugendfreizeit am Plattensee gemeinsam Bibelworte bedacht, zu denen sie einige Gedanken aufgeschrieben haben.

„Ich will dich segnen, und du sollst ein Segen sein.“

1. Mose 12,2

Einst gab Gott Abraham dieses Versprechen. Doch wir erkennen, dass diese Zusage auch uns gilt.

Zunächst verspricht Gott uns, dass er uns segnet. Das heißt: Wir gehören zu ihm, wir haben sein Vertrauen, wir sind Teil seines Tuns

und Wollens. Wir werden mit jedem Segen immer neu zu Gottes Kindern. Wir bekommen gewissermaßen „Anteil“ an Gott, und er handelt an und durch uns. Und all dies schenkt uns Gott – wir können es nicht verdienen oder erkaufen. Sein Segen ist ein Geschenk an uns. Das Versprechen „Ich will dich segnen“ ist die Grundlage für alles weitere.

Wenn wir nun gesegnet sind und uns so von Gottes Liebe geborgen und von seiner Weisheit getragen wissen, dann folgt daraus vieles ganz von selbst. In der Nähe eines gesegneten Menschen fällt es viel leichter fröhlich und glücklich zu sein und das Gute in der Welt zu sehen. Das heißt: Der Segen bleibt nicht bei einem Menschen stehen, sondern wirkt weiter, strahlt aus zu den anderen Menschen. Wer gesegnet ist, wird ganz von selbst zu jemandem, der Gott in seinem Tun auch verkündigt – das kann auch manchmal indirekt geschehen.

Wie kann das geschehen? Gott hat ja nur uns als Werkzeuge in der Welt. Wir können dem anderen unsere helfende Hand reichen und glauben, Gott wirkt durch uns. Wir können den anderen trösten, und wissen doch, durch unsere Worte wirkt Gott. Wir sehen unseren Mitmenschen mit Gottes Augen und mit den Augen der Liebe an, und fragen nicht zunächst nach dem persönlichen Vorteil. So werden wir anderen

selbst zum Segen. Ein gutes Wort oder ein aufmunterndes Lächeln kostet keine Mühe – und doch wird für den anderen – und auch für uns selbst – spürbar, dass Gott unter uns handelt.

Schließlich: „Du sollst ein Segen sein“. Eigentlich könnten wir dieses Wort auch in der Mehrzahl verstehen. Denn im Wir entfaltet sich der Segen noch viel leichter. Dieses Wir umschließt einerseits die Gemeinschaft der Glaubenden. Wir und andere gläubige Menschen können gemeinsam noch viel mehr zum Segen werden, als wenn wir das im „Einzelkämpfertum“ versuchen. Doch zum anderen gehört auch Gott zu diesem Wir. Wir allein können kein Segen sein, wenn nicht Gott bei uns wäre. Er ist immer dabei.

*Gellért Gárdai, Márk Hirschler,
Zsombor Körmendy, Olivér Orbán*

„Verlass dich auf den HERRN von ganzem Herzen, und verlass dich nicht auf deinen Verstand, sondern gedenke an ihn auf allen deinen Wegen, so wird er dich recht führen.“

Sprüche 3,5–6

Es gibt viele Momente im Leben, in denen wir uns gerne auf unseren Verstand verlassen, in denen wir meinen, dass unser Denk- und Kombinationsvermögen uns bestimmt den richtigen Weg zeigen wird. Dass dies nicht immer funktioniert – und dass Gott auch jenseits unseres Verstandes aktiv ist, darauf weist uns dieses Bibelwort hin. Gott wird uns recht führen, wenn wir uns auf ihn verlassen.

Gott will immer das Beste für uns. Und manchmal ist es eine Herausforderung an unseren Glauben, wenn wir daran glauben sollen, dass die Dinge zum Besten reichen, so wie sie geschehen. Wir stehen manchmal fassungslos, enttäuscht und desillusioniert vor der Tür,

die vor unserer Nase zugeschlagen wurde und klagen Gott dafür an. Indessen ahnen wir

manchmal gar nicht, dass Gott einen anderen – für uns viel besseren – Weg vorbereitet hat.

Ob wir diesen Weg immer finden, das ist eine Frage. Oft wissen wir nicht, wohin wir gehen sollen. Und manchmal merken wir auch, dass wir auf Irrwege geraten sind. Vielleicht gehört es einfach auch zu unserem Menschsein dazu, dass wir auf Irrwege kommen können. Vielleicht hat Gott auch damit einen guten Plan. Denn Irrwege sind auch oft dafür gut, im Nachhinein zu erkennen, wie Gott uns zurück auf den rechten Weg gewiesen hat. Das schärft unsere Ohren für sein Wort.

Es könnte oft alles so leicht sein, wenn es alleine Gott wäre, der uns den Weg weisen will. Doch wir müssen unterscheiden lernen. Welches ist der Weg, auf dem Gott uns – vielleicht vermittelt durch einen Menschen – führen möchte. Und welches sind die Wege, die ganz und gar menschlich sind, Wege nämlich, auf die uns jemand aus Eigennutz oder anderen Beweggründen schicken will, die aber gar nichts mit Gottes Wegweisung zu tun haben.

Als wäre das nicht schon schwer genug, die verschiedenen Stimmen zu sortieren und zu

fragen, wohin will Gott uns führen und was ist nur menschliche Wegweisung, merken wir, dass wir dem Hören von Gottes Wegweisung manchmal selbst am meisten im Weg stehen. Dann nämlich, wenn wir alles schon zu wissen glauben, dann, wenn wir uns etwas in unseren Kopf gesetzt haben, sei es auch noch so hanebüchen, und es niemandem recht gelingen will uns die Augen dafür zu öffnen, dass der von uns erdachte Weg weder der einzige noch der beste ist.

Es gehört schon Mut dazu, sich auf Gott zu verlassen. Leicht ist es auch nicht, seine eigenen Interessen und Gottes Willen voneinander zu trennen und dann die eigenen Interessen beiseite zu lassen, wenn sie nicht zu Gottes Willen passen.

Aber nur weil es nicht leicht ist, ist es ja kein Grund, es nicht doch immer wieder zu versuchen. Statt „Verlass dich auf dich selbst, sonst bist du verloren“ einfach „Verlass dich auf den HERRN von ganzem Herzen“. Dazu ermutigt uns dieses Bibelwort.

*Lili Hawkins, Anna Hirschler,
Melani Schey, Ádám Tótfal*

„Gott hat uns nicht gegeben den Geist der Furcht, sondern der Kraft, der Liebe und der Besonnenheit.“

2. Timotheus 1,7

Die Kraft, die Liebe und die Besonnenheit – das kommt von Gott. Die Furcht – die kommt aus uns selbst. So könnten wir die Quellen der verschiedenen „Geister“, die in diesem Bibelwort angesprochen werden, unterscheiden. Gott sorgt auf vielerlei Weise für uns. So schenkt er uns Mitmenschen, mit denen wir unser Leben teilen können. Er gibt uns durch die Natur Schönheit und Nahrung. Und er gibt uns Hilfe in schweren Situationen.

Das alles sagt aber noch nichts darüber aus, wie wir all dies „verarbeiten“. Oft liegt es an uns, ob wir die Furcht über uns Macht gewinnen lassen oder ob wir Kraft, Liebe und Besonnenheit aus dem erfahrenen Guten auch für Herausforderungen schöpfen. Da entscheidet sich viel in unserem Kopf. Gott gibt uns viel, doch wir entscheiden, wie wir damit umgehen. Das Gute selbst ist auch eine Gabe Gottes, die Furcht ist ein vom Menschen erdachtes Hindernis auf dem entschlossenen, hoffnungsvollen Weg. Doch manchmal sehen wir auch in Gottes Wirken etwas, was uns zur Furcht veranlasst. Wir fürchten uns nämlich manchmal schon dann, wenn wir ein Gegenüber haben – so auch Gott –, der machtvoller handelt als wir.

Wenn die Furcht Macht über uns nehmen will, kann es ratsam sein, Luft zu holen und uns auf die guten Gefühle zu konzentrieren – und dem Glauben, dass Gott ja bei uns ist und uns nicht von der Seite weichen wird.

*Viktória Galambos, Fanni Hirschler,
Iliána Kalamidas, Kriszti Kreis*

Biblische Begegnungen in Reimform

Persönlichkeiten aus dem Alten und Neuen Testament geben sich ein Stelldichein – und das in Reimen. Die diesjährigen deutschen Konfirmanden kommen – unter Mithilfe von deutschen Konfirmierten der letzten Jahre – den mitunter erstaunlich menschlichen Zügen biblischer Gestalten auf die Spur.

Márk Clausing

Die Konfirmanden zeigen Ihnen heute
Von manch biblischer Persönlichkeit eine andere Seite
Sie füllen sie mit Leben und interpretieren sie auch neu
Und wir Konfirmierten unterstützen sie dabei

Oskar Aizenpreis

Ich will nicht allzu viel reden davon
Sprechen sie selbst, da kommen sie schon
Die eine hat des Petrus Pfingstpredigt gehört
Den anderen hat Gott beim Bau des Turms zu Babel gestört
Sprachverwirrung und Sprachwunder repräsentieren diese Leute
In unserer Stadt ist beides aktuell bis heute

Arbeiter am Turm
zu Babel

Bence Lankovics

Ich bin ein froher Maurerg'sell
Ich arbeite fleißig und auch schnell
Und eines Tages – so glücklich war ich nie
Da kam ein Auftrag am Montag in der Früh
Den größten Turm der Welt zu bau'n
Ich konnt' kaum meinen Ohren trauen
Ich war gerührt, hab vor Freude fast geweint
So eine Ehre! Von sowas hab ich bisher nur geträumt
Wir reisten nach Babel, um den Bau vorzubereiten
Das größte Projekt meines Lebens – das ist nicht zu bestreiten
Es lief alles wunderbar, wir wollten ganz, ganz hoch hinaus
Wir setzten fröhlich Stein auf Stein – da war es plötzlich aus
Der Bauleiter, die Maurer – ich verstand plötzlich niemanden mehr
Und so ganz ohne Absprachen fällt jedes Bauen schwer
Es war, als spräche plötzlich jeder eine andere Sprache
Für unser hochgestochnes Ziel war das wohl Gottes Rache
Und so sah ein jeder ein
Den Weiterbau lassen wir sein

Predigthörerin

Bibi Faragó

Jaja, die vielen Sprachen, die sind ein Problem
Sie machen, dass die Menschen sich leider nicht versteh'n
Ich bin ein paar tausend Jahre später gebor'n als du
Doch auch in neutestamentlichen Zeiten war es grad noch so
Eines Tages – mir ist, als ob es gestern war
Da kam ein Brausen vom Himmel und Feuerzungen waren da
Und viele, viele Menschen von aller Welt Enden
Petrus hob zur Predigt an. Doch ob wir ihn auch verstanden?
Da waren Parter, Elamiter, Römer und Kreter
Juden, Kappadozier, Galiläer und Meder
Andere kamen aus Libyen, Pontus und Phrygien
Ägypten, Judäa, Mesopotamien, Pamphylien
Doch ein jeder verstand des Petrus große Worte

In der Sprache, die man sprach an seinem Heimateorte
 Von diesem Wunder ganz benommen
 Hab' ich eine Einsicht mitgenommen
 Will ich den andern versteh'n, dann brauch' ich nicht alle Sprachen dieser Welt
 Denn zum Verstehen zwischen Menschen, gib't's noch anderes, was zählt
 Sehen wir den anderen durch Gottes Augen
 Dann wächst Verstehen schon, das könnt ihr mir glauben

Lilla Brandt

Die Sprache des andern zu verstehen
 Dazu muss man die Welt mit Gottes Augen seh'n
 Dafür gibt es auch Wasser, das vom Bösen uns befreit
 Davon berichten uns die nächsten beiden heut'
 So hören wir den Kämmerer aus dem Mohrenland
 Die andere ist Sems Frau, als Noahs Schwiegertochter wohl bekannt

Sems Frau

Vivien Gyórfi

Mein Schwiegervater Noah hatte es nicht leicht
 Er sollt' ein Schiff erbau'n, das hätte schon gereicht
 Doch nicht am Meer! Nein, auf festem Land
 Und wie er da so baute, wurd' er recht schnell bekannt
 Denn was er tat, keiner recht begriff
 Die Leute lachten: Nur ein Narr baut hier ein Schiff
 Doch er folgte nur dem Worte seines Herrn
 Und baute erst, dann rief er Tiere aus nah und fern
 Noah und die Jungs holten Elefant und Löw' und Tiger
 Ich sah zu den kleinen Tieren nieder
 Die Schildkröten und Schnecken und auch noch ein paar Flöhe
 Nahm ich vom Boden auf und hob sie in die Höhe
 Die Armen waren ganz am Ende ihrer Kraft
 Allein hätten sie es nicht mehr bis an Bord geschafft
 So führte uns die Arche über die Sintflut fort
 Bis am Berge Ararat wir stießen auf 'nen trocknen Ort
 Noch oftmals geht heut mein Blick
 An diese Zeit damals zurück
 Ich versteh' Gott ja, die Sünde regierte da die Welt
 Dagegen hat er mit der Sintflut sich gestellt

Kämmerer

aus Äthiopien

Ábel Füzi

Das Wasser wäscht von Sünden rein
 Dazu fällt mir auch was ein
 Am äthiopischen Königshof bin ich als Kämm'rer angestellt
 Das heißt: Ich bin Finanzminister, also zuständig fürs Geld
 Doch ich weiß auch: Nicht das alleine ist das Leben
 Es hat viel mehr noch mir zu geben
 So las ich, was bei Jesaja geschrieben ist
 Da trat einer herzu und fragt: Verstehst du, was du liest?
 Philippus hieß er und predigte mir Gottes Wort
 Da bat ich ihn, mich zu taufen noch am selben Ort
 Das ist auch Wasser, das von Sünden rein mich macht
 Dass Gott so wirkt in meinem Leben, hätt' ich nicht gedacht

Petra Mátis

Neben der Taufe man als Sakrament
 Auch das Abendmahl bekennt
 Gott sorgt für Nahrung an Leib und Seele
 Auf dass uns keine Not mehr quäle

Dóri Ábrahám

So erzählt eine Wanderin vom Durchzug durch die Wüste
 Als man das Essen doch so sehr vermisste
 Und Zachäus, den Zöllner, mochte man nicht gern
 Doch er suchte Jesus und nahm Platz am Tisch des Herrn

Wüstenwanderin
Anna Gangl

Aus Ägyptens Knechtschaft waren wir befreit
 Doch den gewagten Auszug haben wir bald bereut
 Was hatten wir für Illusionen!
 Wir würden bald in Frieden wohnen
 Doch Jahrzehnte dauerte dann unsere Wüstennot
 Wir litten Hunger, mangelten am täglich Brot
 Moses, der Arme, hatte es mit uns schwer
 Wir murrten unentwegt und jammerten auch sehr
 „Was hast du uns nur angetan, der Hunger bringt uns um
 Und du, kümmerst du dich denn gar nicht mehr darum?“
 Da betete Moses, und Gott hat ihn erhört
 Und hat in uns'rer Not dann Rettung uns beschert
 Vom Himmel ließ er Brote regnen und wir sammelten sie ein
 Nur für den täglichen Bedarf, das sollte der Leitspruch sein
 In unserer schweren Wüstenzeit
 Als wir keine Hilfe sahen weit und breit
 Da erwies uns Gott doch seine Güte
 Und zeigte, dass er uns allezeit behüte
 Ich habe mich so sehr über seine Hilfe da gefreut
 Dass ich bis heute dankbar bin für jede Selbstverständlichkeit
 Ein Gott, der damals zu uns stand
 Der begleitet uns – ganz gewiss – ein ganzes Leben lang

Zachäus
Zsombor Körmendi

Sein Brot, das nährt und stärkt auch uns'ren Geist
 Ich glaube, ich weiß sehr wohl, was das heißt
 Ich bin Zachäus und Zöllner von Beruf
 Ich weiß nicht, was Gott sich dachte, als er den Beruf erschuf
 Ein jeder hasst mich, denn ich verlange Geld
 Und sitze in meinem Häuschen, das an die Grenze ist gestellt
 Ich weiß, nicht alle Zöllner handeln richtig
 Denn sie verdienen in die eigene Tasche – und das manchmal ganz tüchtig
 Kein Wunder, wir sind nicht sonderlich beliebt
 Doch Geld allein hat mir zum Leben nicht genügt
 Ich hörte, Jesus kommt in unsere Nähe
 Ich eilte schleunigst hin, auf dass ich ihn auch sähe
 Doch die Menschen dicht an dicht standen schon Spalier
 Ich stand hinten und bin klein, sah nichts und dachte mir
 Dort steht ein Baum, ich klett're rauf, dann werd' ich Jesus sehn
 Und wenig später sah ich ihn in meiner Nähe geh'n
 Er sah mich nicht, nur die andern, die zusammenkamen
 Da schrie ich, dazu braucht es Mut, ganz laut nur seinen Namen
 Er blickt hinauf und sah zu mir – er ließ mich zu sich kommen
 Daraufhin hab ich ihn zum Essen mitgenommen
 Die andern sagten: Jesus, geh nicht zu diesem Sünder
 Doch er erwiderte ganz frech: Was seid ihr für Geistes Kinder
 Nie fühlt' ich mich so bedingungslos von Liebe umfassen
 Wie an jenem Tag, als Jesus ist mit mir gegangen

An diesem Tag begann für mich ein neues Leben
Und was ich andern schuldig war, hab' vierfach ich zurückgegeben

Erik Mac-Bretschneider Zachäus hatte Glück, denn er konnte Jesus seh'n
Für manch biblische Persönlichkeit begann hier schon das Problem
Damit etwa Bileam auf den rechten Weg konnte aufbrechen
Musste Gott zu ihm durch Bileams Esel sprechen
Und Kleopas aus Emmaus merkte nicht, dass Jesus mit ihm geht
Das merkte er erst, als Jesus über Brot und Wein sprach das Gebet

Bileam
Mirkó Magyarász König Balak brachte mich einmal in schwere Nöte
Er dachte, es ist besser, wenn man Israel töte
Er hatte große Angst vor dem Volke aus der Wüste
Da kam auf eine Idee, die er gleich froh begrüßte
Er ließ mich, den Seher, von Gesandten suchen
Und bat mich über sie sodann, Israel zu verfluchen
Mit Gold und Silber, Ehr und Preis hat er mich geködert
Doch ich hab immer abgelehnt, nur immer „nein“ erwidert
Doch schließlich brach ich doch noch auf, auf meines Esels Rücken
Ich hoffte, mein Gott würde schon rechte Weisheit schicken
Doch meine Eselin, ich konnt' es nicht versteh'n
Die blieb ganz ohne Grund immer wieder steh'n
Ausgerechnet jetzt bereitet mir das Tier noch Sorgen
Wenn das hier so weiter geht, dann steh'n wir hier noch morgen
Mich packte meine Ungeduld und schlug dann auch mein Tier
Auf einmal, ich dachte, ich spinn', da spricht das Tier zu mir
Was hab ich dir getan, dass du mich dreimal schon tust schlagen?
Mir blieb die Sprache weg, ich konnt' erst gar nichts sagen
Gottes Engel mit dem Schwert stand da
Mein Esel sah ihn wunderbar
Deshalb blieb auch mein Esel steh'n
Alleine ich konnt' ihn nicht seh'n
Ohne meinen Esel wär' ich nicht mehr am Leben
Und dieser Tag hat eine große Einsicht mir gegeben
So viele Zeichen gibt's auch heute, durch die Gott zu uns spricht
Manchmal fallen kleine Zeichen bei uns nicht ins Gewicht
Doch Gottes Phantasie, uns zu erreichen, die ist riesig
Und auch durch einen Esel sprechen, nicht mal dessen ist er müßig

Kleopas
der Emmausjünger
Olivér Orbán Mit Gott unterwegs – und wir merken es erst nicht
Dazu habe ich auch eine eig'ne Geschichte'
Ich war mit einem Freund auf dem Weg nach Hause
Wir waren traurig, weinten ganz ohne Pause
Da kam ein Fremder, und er ging mit uns ein Wegesstück
Er fragte: Was habt ihr denn so viel Traurigkeit im Blick?
Ich konnte es nicht glauben. Was stellt er diese Frage?
Weiß er denn gar nicht, was gescheh'n ist dieser Tage?
Unseren Herrn Jesus brachten der Welt Herren um sein Leben
Dabei hatte Jesus doch so vieles uns gegeben
Er predigte, lehrte, heilte – und so vieles mehr
Und überdies fand man heut' seine Grabesstelle leer
Wir erzählten dem Fremden, was unser Herz beschwert

Und unsere tiefe Traurigkeit, die uns hat so verstört
 Er meinte nur: Das muss so sein, die Schrift will sein erfüllt
 Es kommt sicher alles so, wie es Gott gefällt
 Es wurde Abend, wir erreichten unser Heim
 Da luden wir den Fremden zum Abendessen ein
 Und als er da saß und teilte uns das Brot
 Da sahen wir: Jesus lebt, hat überwunden schon den Tod
 Er ist nicht irgendwo, nein, er ist bei uns, ist ganz nah
 Oftmals sehen wir ihn nicht, doch er ist immer da

Ádám Krutzler

Mal sieht man kaum, mal hört man schwer
 Das charakterisiert die Menschheit sehr
 Und manchmal hör'n wir nicht das, was wir soll'n
 Sondern nur das, was wir gern woll'n

Petra Varga

So kommt es, dass mancher auch nicht fragt:
 Was ist es, was uns Gott gesagt?
 Er spricht zu uns – und ruft in unser Leben
 Die Frage ist, ob wir ihm unser Gehör auch geben

Fabian Kruse

Eutychus ist ein müder Knabe
 Er hatte zum Predigtschlaf die Gabe
 Und Jona mag die Mühe leider nicht allzu gerne
 Deshalb flieht vor dem Auftrag er in die weite Ferne

Prophet Jona
Zsigmond Róth

Ich bin Jona – mich bringt nichts aus der Ruh'
 Wenn die andern arbeiten, schau ich erstmal zu
 Wenn andere morgens aus dem Bett treibt das Gewissen
 Dann drehe ich mein Haupt nochmal auf meinem weichen Kissen
 Ich wünsch' mir viel Bequemlichkeit
 Und 'ne Portion Behaglichkeit
 Doch eines Tages, ich hätt' mich fast beschwert
 Da hat Gott in meiner Ruhe mich gestört
 Ich sollt' nach Ninive, der Stadt das Ende prophezeih'n
 Nein, so etwas! Das fiel mir im kühnsten Traum nicht ein
 Ich bin auch sogleich losgelaufen, begann innerlich zu fluchen
 Was stört mich Gott, soll er sich doch jemand anders suchen
 Ich nehm' das Schiff und fahr geschwind ins ferne Spanienland
 Dann sucht er einen andern aus, der näher ist zur Hand
 Doch Gott, der sandte einen Sturm, man warf mich über Bord
 Ein Unterwassertaxi brachte mich zurück zum trocknen Ort
 So ging ich dann nach Ninive, die Stadt hat sich bekehrt
 Doch irgendwie hat Gottes Gnade mich damals sehr gestört
 Heute denke ich oft zurück an jene Zeiten
 Und weiß, was sie für mich inzwischen woll'n bedeuten
 Ich war ungehorsam, launisch, faul – und dachte nur an mich
 Doch Gott der sah mich freundlich an, so war es sicherlich
 Ich muss nicht der Beste sein, nicht groß und auch nicht schön
 Doch wirkt Gott durch mich, ist alles möglich und alles wird gut geh'n

Eutychus
Gergely Horváth

Ich hab dir nicht ganz zugehört, das war ein bisschen viel
 Ein bisschen bin ich eingeschlafen, hab' ich das Gefühl
 Übrigens: Eutychus heiß ich – und mir kommt in den Sinn
 Ich stehe ganz genau wie du in der Bibel drin

Doch ich bin nicht allzu stolz, wie mich die Welt heut kennt
 Ich bin bei Paulus' Predigt süß und selig eingepennt
 Er war in Troas und predigte – so ging das viele Stunden
 Da hab ich in den monotonen Predigtworten meinen Schlaf gefunden
 Ich hatte dummerweise am Fenster meinen Platz
 Und so geschah es während Paulus eben sprach 'nen wicht'gen Satz
 Dass mein müder Leib fiel aus dem dritten Stock heraus
 Die andren strömten zu mir, und sah'n: Mit mir war's aus
 Da beugte Paulus sich über mich und sprach: Kommt, her und seht
 Euer Freund Eutychus, der ist nicht tot! Er lebt!
 Ich bin dankbar, dass Paulus mich zum Leben wieder erweckte
 Das zeigte auch den anderen, dass Gottes Kraft in Paulus steckte
 Seither glaube ich, hab jeden Tag auf Jesus Christ gehofft
 Doch eines, das ist gleich geblieben: Müde bin ich auch heut' noch oft

Gellért Gárdai

Die Menschen der Bibel steh'n uns gar nicht so fern
 Sie glauben und beten und preisen den Herrn
 Doch sie haben auch Fehler und Zweifel und mancherlei Leid
 Wir seh'n schon, sie sind von uns nicht allzu weit

Barnabás Kohlmann

Wie Gott sie geliebt, so liebt er auch heute
 Nun folgen den biblischen Namen zwei Leute
 Von denen die Bibel nicht Auskunft kann geben
 Es sind ganz normale Menschen aus dem Gemeindeleben

Mädchen

Lilien Somlai

Es ist schon erstaunlich, jetzt verstehe ich's endlich
 Die Menschen der Bibel sind ziemlich menschlich
 Sie haben auch Ecken und Kanten wie wir
 Die wir heut' leben im Jetzt und Hier
 Manchmal haben auch wir nicht an den Nächsten gedacht
 Und war'n nur auf uns'ren Vorteil bedacht
 Manchmal da hatten wir Not und auch Sorgen
 Und fürchteten uns gar vor dem nächsten Morgen
 Und dann und wann, da wurd' uns auch klar
 Wie nahe Gott uns immer war
 Ich wünschte, die Menschen würden sich mehr Liebe schenken
 Und sich nicht gar so sehr bekämpfen
 Ich wünschte, sie könnten vergeben und verzeih'n
 Und häufiger noch dankbar sein
 Ich wünschte, sie würden einander nichts neiden
 Und mehr sich freuen ob des andern Freuden
 Was meinst denn du? Wär es um diese Welt
 Nicht tausendfach besser dann bestellt?

Junge

Márk Hirschler

Deine Träume von einer besseren Welt sind so schön
 Sie berühren mein Herz, das muss ich gesteh'n
 Es gibt manche Menschen, die träumen nicht mehr
 Und tragen an der Last des Lebens recht schwer
 Du und ich – wir verbessern nicht die Welt in allen Dingen
 Das würde sehr wahrscheinlich uns misslingen
 Doch wenn wir Glaube, Hoffnung, Liebe leben
 Dann können wir vielen etwas geben
 All denen, die uns begegnen mit finstrem Gesicht

Denen schenkt unser Lächeln ein klein wenig Licht
 Wenn wir uns müh'n, dann wird's gelingen
 Dass wir über unsren Schatten springen
 Ich wünsch' mir: Uns falle die Frage immer wieder ein:
 Wie kann dem anderen Menschen ich ein guter Mitmensch sein?
 Und kommen auch mal schwere Zeiten
 Dann fragen wir: Was kann das für uns bedeuten?
 Was möchtest du, liebender Vater und guter Gott,
 Uns sagen in all unsrer Freude und Not
 Das sei das Gebet all derer, die heut zusammenkamen
 Gott helfe uns allen und segne uns. Amen.

verfasst von Holger Manke

Foto: Krisztián Kóczán

Die deutschen Konfirmanden gemeinsam mit den deutschen Konfirmierten der letzten Jahre

Es tut gut, der Gemeinde etwas zu geben

Im Gespräch mit Oskar Aizenpreis

Sein Name begegnet einem recht häufig im Gemeindeleben. Beim „Musikalischen Advent“ ebenso wie in der Hauptrolle des Schauspiels „Luthers Leben“, im Christophoros ebenso wie in der Jugendarbeit und in den Gottesdiensten. Oskar Aizenpreis berichtet von seinem Weg zwischen Ungarn und Österreich nach Sopron, wo ihm unsere Gemeinde besonders zur Heimat wurde.

Du hast in Szombathely und in Österreich verschiedene Schulen besucht. Seit fast drei Jahren bist du am Lyzeum. Deine Schulzeit hast du also irgendwie zwischen Ungarn und Österreich verbracht.

Dazu muss ich etwas ausholen. Ich bin in Szombathely geboren, wo ich auch den Kindergarten besuchte. Schon damals fuhren wir jeden Sommer nach Deutschland, weil es meiner Mutter wichtig war, dass meine Geschwister

und ich mit der deutschen Sprache in Kontakt kamen.

Bis zur dritten Klasse besuchte ich die Grundschule in Szombathely. Dann zogen wir nach Loipersbach – auch um die Sprache noch besser zu lernen, zudem begann mein Bruder Lázár dort Fußball zu spielen. Dieser Umzug fiel mir nicht leicht, denn ich fühlte mich wohl im Kreise meiner Szombathelyer Klassenkameraden. Die 4. Klasse besuchte ich also in der Volksschule in Loipersbach. Das war schwer, ich sprach zu wenig deutsch. Doch die Lehrer haben sich meiner sehr angenommen und mir auch sprachlich auf die Sprünge geholfen. Von der 5. bis zur 7. Klasse ging ich in Eisenstadt aufs Gymnasium. Ich habe diese Jahre weitgehend überlebt. Die 8. Klasse besuchte ich dann in Szombathely – in einer Schule, in der ich mich sehr wohlfühlt habe. Seit der 9. Klasse besuche ich den Nationalitätenzweig des Lyzeums, was einerseits meiner Identität als Deutscher entspricht, andererseits ist das Lyzeum die Schule, die einst mein Großvater besuchte.

Wenn ich zurückdenke, dann waren es der Schulwechsel schon ein bisschen viel. Ich war manchmal gut integriert und manchmal ein Außenseiter. Manchmal kam ich heim, und

wusste nicht, was die Aufgaben waren. Was mich in dieser Zeit sicherlich gehalten hat, war die Musik. Ich war in Eisenstadt in einem Chor und besuchte die Brass Class, in der ich Euphonium spielte. Mir hat es damals besonders viel bedeutet, dass wir in der Brass Class zu dreißigst – alle mit unterschiedlichen Instrumenten – in frohem Miteinander etwas Schönes und Sinnvolles schaffen und erleben konnten.

Ich muss aber auch sagen: Ich bin meinen Eltern sehr dankbar, dass sie mich so aufgezogen haben, dass ich die deutsche und vor allem die ungarndeutsche Kultur erfahren und verstanden habe. Die deutsche Identität hat mir sehr viel im Leben geholfen, weil ich stolz auf meine Familie bin. Das gibt mir das Gefühl, dass ich einer Gruppe angehöre, die relativ klein ist und in der wir uns gegenseitig verstehen.

Auch heutzutage fährst du im Sommer nach Deutschland, doch inzwischen alleine – und um in einer Schuhfabrik zu arbeiten.

Als ich den Kindergarten besuchte und wir jeden Sommer nach Deutschland kamen, arbeitete mein ältester Bruder in derselben Schuhfabrik, in der ich heute arbeite. Heuer fahre ich zum dritten Mal dorthin. Natürlich war die Motivation die, dass ich Geld verdienen wollte

und sich die Möglichkeit dort ergab. Anfangs war mir nicht klar, dass dort Fließbandarbeit auf mich warten würde.

Für viele Menschen ist das der Broterwerb, dass sie acht Stunden am Tag am Band stehen. Ich denke, dass es auch irgendwie zur Bildung und zur Kenntnis des Lebens dazugehört, dass man so eine Arbeit nicht scheut. Es weitet den Blick, wenn man die Gelegenheit nutzt, sich nicht ausschließlich in „seinem“ Bereich weiterzuentwickeln. Ein Beispiel: Ich konnte Menschen kennenlernen, die ich sonst nie getroffen hätte. So etwa Russlanddeutsche, die in dieser Fabrik beschäftigt sind und in deren Kultur ich einen Einblick gewinnen konnte. Zuletzt traf ich dort auch mehrere Flüchtlinge, die ich kennenlernen konnte und die einen sympathischen Eindruck auf mich machten.

Was deinen Sommer noch ausmacht, ist das Kantorenausbildungszentrum in Fót. Was bedeutet dir das? Und was bedeutet dir die – schon vorhin erwähnte – Musik?

Ich mag es sehr zu musizieren. Ich habe mich schon auf allen möglichen Instrumenten ausprobiert. Dazu gehört freilich auch, dass ich manche Instrumente nicht vertieft weitergelernt habe. Mein erstes Instrument war eine Gitarre, dann begann ich Klavier zu spielen – das mag ich bis heute besonders. Außerdem spielte ich Geige, Posaune, Euphonium und Tuba.

Vor drei Jahren erfuhren meine Eltern, dass es dieses Kantorenausbildungszentrum in Fót gibt – und sie meinten, ich solle da doch mal hin. Zuerst wollte ich das nicht. Wahrscheinlich weil ich mir nicht recht vorstellen konnte, was das eigentlich sein soll – ein „Kantorenausbildungszentrum“, wer da hingehet und was man da eigentlich macht. Auf sanften elterlichen Druck hin ging ich dann doch – und bin dankbar dafür. Ich fand dort eine sehr gute, integrativ denkende Gemeinschaft. Wir musizieren gemeinsam, wir sprechen miteinander und finden irgendwie in der Musik zum Lobe Gottes zusammen.

... und in unserer gemeinsamen Konfirmandengruppe haben wir ja auch deine schauspielerischen Talente erlebt.

Ja, ihr denkt an „Luthers Leben“, unsere Konfirmandenprüfung. Eigentlich stand da ja weniger die Schauspielerei im Mittelpunkt als unsere Gemeinschaft in der Konfirmandengruppe. Ich fand es auch deshalb gut, weil wir in deutscher Sprache uns Luther mit viel Freude und Leichtigkeit annähern konnten. Eben nicht als klassischer, dogmatischer Lernstoff. Ich glaube, so haben wir viel mehr davon verstanden, was Luther und seine Zeitgenossen bewegte. Mir war es eine große Ehre, dass ich Luther spielen durfte. Ich fühlte viel Demut, machte es aber gern und hatte Freude an dieser Aufgabe.

Deine Religionsgruppe – die evangelische Gruppe der 11c des Lyzeums – hat mehrfach schon an Gemeindeveranstaltungen mitgewirkt. Bislang habt ihr schon zweimal den Sonntagsgottesdienst mitgestaltet.

Holger ist unser Religionslehrer. Ihm ist es wichtig, dass die Schule und die Gemeinde etwas miteinander zu tun haben und dass seine Schüler, sofern sie nicht zu einer anderen Gemeinde gehören, ihren Ort in unserer Gemeinde finden. Wir besprechen verschiedene Themen – und warum sollten manche Gedanken, mit denen wir irgendwie im Spiegel der Bibel das Leben zu deuten versuchen, nicht auch ihren Ort in der Gemeindeöffentlichkeit finden, sei es im Christophoros, sei es im Gottesdienst.

Zudem wird es an uns Jüngeren liegen, die Geschicke der Gemeinde in einigen Jahren beziehungsweise Jahrzehnten zu lenken. Da tut es gut, schon jetzt eine Ahnung von der bevorstehenden Verantwortung zu bekommen.

Die Gottesdienste, die wir bisher gestalten durften, haben mir besonders viel Freude bereitet. Es hat gut getan, mit meinen Klassenkameraden gemeinsam nachzudenken, uns auszutauschen und so sicherlich auch manchem Gemeindeglied etwas zu geben.

Lilla Brandt, Petra Mátis, Barnabás Köhlmann

Die Gemeinde hat mein Leben geprägt

Im Gespräch mit Helga Krutzler

Rund fünfzig junge Leute aus unserer Gemeinde in Révfülöp am Plattensee. Frohsinn und besinnliche Momente gehören gleichermaßen zum Bild dieses Jugendwochenendes. Unter ihnen als Leiterin ist Helga Krutzler, die sich als Gymnasiastin in der Kindergruppe einbrachte und die heute auch während ihres Studiums den Kontakt zu ihrer Gemeinde nicht abbrechen ließ. In Révfülöp berichtete sie unter anderem von ihrem Weg, der sie von der Gemeinde in die große weite Welt führte.

Wie gefällt dir das Miteinander hier in Révfülöp?

Ich bin begeistert. Ich sehe unter den Jugendlichen so viele unterschiedliche Charaktere, die auch verschiedenen Altersstufen angehören. Es tut gut zu beobachten, wie sich die schon bestehenden kleinen „Einzelgruppen“ neu vermischen, miteinander ins Gespräch kommen, gemeinsam einen unglaublichen Ideenreichtum zeigen, neue Freundschaften knüpfen und einfach als Gemeinschaft weiter zusammenwachsen.

Es ist das erste Mal, dass du als Leiterin an so einem Jugendwochenende teilnimmst. Wie kam es dazu?

Das ist eigentlich unserem deutschen Pfarrer Holger zu verdanken. Er erzählte mir begeistert von diesen Jugendwochenenden – wie

übrigens auch mein Bruder Ádám, der bereits länger Mitglied der Jugendgruppe ist. So kamen wir auch darauf zu sprechen, dass wieder ein solches Jugendwochenende ansteht. Da fragte mich Holger, ob ich mitkommen würde. Nachdem ich so viel davon gehört hatte, wollte ich natürlich auch gerne mal mitmachen und mich auch erneut einbringen.

Was für ein Gefühl ist es, an diesem Wochenende die Aufpasserin deines Bruders zu sein?

Ich muss gestehen: Bevor ich als Leiterin für dieses Wochenende zugesagt habe, räumte ich Ádám ein Vetorecht ein. Wenn ihm meine Anwesenheit irgendwie peinlich gewesen wäre, wäre ich natürlich nicht gekommen, denn es

geht mir in erster Linie darum, dass sich die Jugendlichen – und mit ihnen auch er – wohlfühlen. *Ádám* hatte keinerlei Einwände – zumindest hat er das behauptet – und jetzt versuche ich, die coole große Schwester zu sein. Ob mir das gelingt, weiß ich nicht. Das müsst ihr *Ádám* fragen.

Früher hast du bei der Kindergruppe mitgeholfen. War Volker Menke derjenige, durch den du in die Gemeinde gefunden hast?

Einst als die Dinosaurier noch um uns herum gesprungen sind – also, vor sehr, sehr langer Zeit – war ich tatsächlich auch in der Kindergruppe und der Kibiwo aktiv. Aber noch einen Schritt zurück: Eigentlich kam ich durch den Konfirmandenunterricht in die Gemeinde. Ich besuchte damals bereits das Lyzeum, doch die Religionsstunden hatten mich damals nicht allzu sehr angesprochen, da sich in diesen Jahren unzählige neue Religionslehrer abgewechselt hatten. Zur Konfirmation habe ich mich dennoch entschlossen, das lag auch in der Familie. Und während der Vorbereitung mit Volker entdeckte ich dann, was mir die Gemeinde eigentlich bedeutet, und fing im Anschluss an bei der Kindergruppe mitzuhelfen. Nach meinem Abitur folgten dann ein, zwei Jahre, in denen ich nicht sehr aktiv war. In dieser Zeit wurde mein Bruder dann aber Gott sei Dank ein begeisterter Kindergruppengänger. Durch ihn blieb mein Kontakt zur deutschen gemeindlichen Arbeit mit Kindern und Jugendlichen bestehen. Und als Holger kam, sprach er mich immer wieder für Aufgaben in der Kindergruppe und in der Jugendgruppe an. So kommt es, dass ich mich heutzutage, wenn ich gerade in Sopron bin, gerne einbringe.

Wie hat eigentlich deine gemeindliche Aktivität als Jugendliche deine späteren Wege beeinflusst?

Wirklich sehr. Wie sehr, das ist mir eigentlich erst später so richtig klar geworden. Ich habe mich gerade jetzt, hier in Révfülpö, zurückerrinnert an die Zeit, als ich als Konfirmandin schon mal hier war. Einerseits kommt mir da das Gemeinschaftsgefühl in den Sinn, das ja

gerade auch an solchen Wochenenden besonders wächst.

Andererseits haben wir damals mit der Jugendgruppe auch unsere damalige Partnergemeinde in Kempten besucht. Später konnte ich dort ein halbes Jahr lang die Schule besuchen, was natürlich nur der Tatsache zu verdanken war, dass wir zuvor gemeindlich dort waren. Die Zeit in Kempten hat mich wiederum ermutigt, im direkten Anschluss an mein Abitur in Deutschland zu studieren. Mit der Zeit wird es mir immer mehr bewusst, wie bedeutend die Konfirmation für mich war. Nicht nur, was mein Glaubensleben betrifft. Ich denke, mein Leben hätte einen ganz anderen Verlauf genommen, wenn ich nicht in die Gemeinde gefunden hätte.

Du hast in den letzten Jahren viele Länder auf mehreren Kontinenten kennengelernt. Hast du einen Lieblingsort?

Ehrlich gesagt, wo immer ich auch war – das mag jetzt einstudiert klingen, ich meine es aber ganz ernst – mein Lieblingsort war und blieb immer Sopron/Ödenburg. Wenn es einen Ort gibt, von dem ich weiß, dass ich jederzeit dorthin gehen kann, dass ich dort immer erwartet werde, dass ich dort jede Straße kenne und ich mich wirklich zu Hause fühle, dann ist das Sopron/Ödenburg. Für mich ist das der Ort, an den ich immer zurückkehren möchte. Meine Kommilitonen fahren in den Semesterferien in den Urlaub, ich hingegen fahre nach Hause. Und irgendwie ist das auch wie Urlaub. Hier kann ich mich erholen, hier finde ich zu mir selbst.

Wenn du mich nach den Ländern fragst, in denen ich gelebt habe: Überall, wo ich war, gab es etwas, was mich beeindruckt hat und was ich irgendwie mitgenommen habe. Jeder Ort hatte seinen eigenen Zauber und mir ist es wichtig, dass ich mich überall zuhause fühlen kann und mich voll und ganz auf diese bestimmte Stadt einlassen kann. Ich nehme die Menschen, die Kultur, die Natur und all das, was sich mir gerade vor Ort an Eindrücken bietet, in mir auf.

Elmira Balí, Anna Németh, Réka Szabó

Intézményeink életéből

Mit jelent, mit ad számomra a Szeretetotthon?

Szeretetotthonunk alapításának 14. évfordulóján a lakók vallomásait gyűjtötték össze.

„Emberi méltóságom megőrzését az itt dolgozó emberek hozzáállásának köszönhetem. Hálás vagyok a gondoskodásukért, odafigyelésükért, lelki támogatásukért, egy-egy tál finom ételért, amit élem tesznek. Számomra ezek az élet apró örömei. Mit jelent a Szeretetotthonban élni? Biztonságot, az életet.”

„Személyes gondoskodás és odafigyelés miatt biztonságban érzem magam.”

„Biztonságot, nyugalmat, gondoskodást és szeretetet jelent itt élni. Az ápolás területén dolgozókról elmondhatom, hogy munkájukat alázattal, tisztelettel, nagy gondossággal és szeretettel végzik, a beszélgetések és látogatások sok esetben erőt adnak a mindennapi élethez.”

„Megtaláltam azt a békét, amire szívem-lelkem vágyott.”

„Itt az Otthonban barátokra is találtam, vallásomat is gyakorolhatom, nekem fontos a lelki béke.”

„Részemre elsősorban a biztonságot jelenti, tartozni egy közösséghez, és most élvezem életemben először a központi fűtés jóságát...”

„Nagyon jó, mert fizikai és lélektani biztonságot jelent”

„Hálás vagyok a szép, tiszta szobáért.”

„Elég egy mosoly, egy pillantás, egy istentisztelet, amiben elmerülhetek, vagy a szobámban a nap bármely szakában előhívott imádság, elcsendesedés.”

„Nagyon jó életem van itt, az Otthonban, mindenhol rend, tisztaság, jól érzem magam és biztonságban is vagyok.”

„Minden kényelmem biztosított, figyelmes és teljes ellátást biztosítanak, ugyanakkor az egészségi állapotomat állandóan ellenőrzik, teljes megelégedésemre.”

„Megnyugtató, hogy ha rosszul érzem magam, akkor van, akire számíthatok.”

„A biztonságot és a gondoskodást! A közösség jótékony hatását”

„Nyugalmat, biztonságot, orvosi ellátást, gondozást, tisztántartást.”

„Meg vagyok békélve, békességben vagyok.”

„Nagyon jó itt. A személyzet olyan, mint egy nagy család, és ez segített abban, hogy mikor elhagytuk otthonunkat, Otthonra leljünk.”

„Örülök, hogy itt lehetek, és talán néha hasznára vagyok lakótársaimnak is.”

Megáldottuk a Hunyadi iskola elkészült auláját

Bencsik-Nagy Bianka: Hurrá, kész az aula!

*Elkészült az aula,
Bejutunk mi ma oda.
A tanárok ott járnak,
A gyerekek sem fáznak.
Az új térben az a jó,
Hogy nem esik be a hó,
Kabát nélkül szaladunk,
Ha éhes a pocakunk.
Az ajtó, ha kinyílik,
Sok gyerek beözönlük.
A diákok zsibongnak,
Aulában futkosnak.
A szülők sem áznak már,
Ha kinn nem tombol a nyár.
Tanár, diák akarta,
Kész legyen az aula.*

Szemerei János püspök áldása

Mindenható, örök Isten, irgalmadért kérünk, ne vesd meg kezünk munkáját, hanem vedd oltalmadba új aulánkat, és mindazt, ami benne van. Áldott legyen mindenki, aki átlépi küszöbét! Szentlelked vezesse az itt tanítókat, hogy igaz tudományra, jó erkölcsre, benned való hitre tanítsák a rájuk bízottakat, és mindenkor szeretetben viseljék gondjukat; a tanulókat pedig áldd meg szorgalommal, és add, hogy gyermekeidhez méltó közösség épüljön közöttük szeretetben, egyszülött Fiaidért, az Úr Jézus Krisztusért, aki veled és a Szentlélekkel Isten, él és uralkodik mindörökkön-örökké. Ámen.

Újabb siker a Hunyadi iskola történetében

A Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola tehetségpont a 2017/18 évi akkreditációs folyamatban való részvétele eredményeként az Akkreditált kiváló tehetségpont címet nyerte el.

A MATEHETSZ (Magyar Tehetségsegítő Szervezetek Szövetsége) Tehetségálózat csomópontjai a tehetségpontok. A tehetségpontok alapfeladata a tehetségek felismerése, az optimális fejlődésük segítéséhez szükséges állapotfelmérés (személyes és környezeti erősségek, gyengeségek), a tehetségtanácsadás mind a tehetségígéret, mind a környezetében érintett pedagógus, szülő számára. A tehetségpontok célja, hogy hatékony segítséget adjanak az érdeklődő fiataloknak, valamint az érintett pedagógusoknak és szülőknek a fiatal tehetségének felismeréséhez és kibontakoztatásához.

Iskolánk 2011 óta regisztrált tehetségpont, akkori regisztrációját Tremmer Bernadett igazgatóhelyettes végezte el. Az azóta eltelt hét év szorgos és kitartó munkával telt el. Iskolánkban a hét év alatt a tanári karból mintegy ötven kolléga vett részt különböző tehetséggondozással kapcsolatos továbbképzésen.

A tehetségpont-akkreditáció során tehetségügyi szakértők meglátogatják a tehetségpontokat, és személyes konzultációk alapján győződnek meg arról, hogy az intézmények megfelelnek-e a szakmai elvárásoknak. Az ellenőrzés során a nálunk tett személyes látogatás során megbizonyosodtak arról, hogy a feltöltött tartalmak a valóságnak megfelelnek, átfogó, mindenre kiterjedő, szakmailag pontosan megfogalmazott dokumentációval rendelkeznek. Műhelyei főleg a matematika-logika tehetségterületen működnek, több korosztály részvételével. Az iskola 840 diákjából tizennégy szakkörben több mint 250 tehetségígéretet gondozunk. A tehetségígéretes diák a tudása mellett leginkább a viselkedésével tűnik ki, ezért az ő esetükben az érzelmi intelligencia fejlesztésére is helyezzük a hangsúlyt.

Az akkreditációt követően a tehetségpontok az akkreditáció tényét, valamint minősítési eredményét (akkreditált tehetségpont, akkreditált kiváló tehetségpont) közlő tanúsítványt kapnak, megkapják az akkreditáció minősítési eredményét tanúsító táblát. A tábla átvételére 2018. március 24-én, Budapesten került sor. A táblát az intézmény nevében Tremmer Bernadett igazgatóhelyettes vette át Halvax Julianna tehetségkoordinátor kíséretében.

Tremmer Bernadett

Tremmer Bernadett és Halvax Julianna az akkreditációt tanúsító oklevéllel

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **biblióra** minden hétfőn 15 órakor a Fabricius Szeretetotthon kápolnájában (május 21-én, július 23-án, augusztus 6-án, 13-án és 20-án elmarad)
- **biblióra** minden szerdán 18 órakor a kisteremben (június 13-áig)
- **ifi-Jugendgruppe** (13-18 éves fiataloknak) minden pénteken 17.30-kor az ifiteremben (június 15-éig)
- **nagyifi** (17-27 éves fiataloknak) minden pénteken 19.30-kor az ifiteremben (június 15-éig)
- **női imaóra** június 7-én, csütörtökön 19 órakor a klubszobában
- **filmklub** május 28-án, hétfőn 18 órakor a kisteremben

- **Glaubensgesprächskreis** – német beszélgetőkör június 1-jén és 15-én, pénteken 15.30-kor a lelkeszi hivatalban
- **gyerek-istentiszteleti teaház** június 10-én, vasárnap 10 órakor a kisteremben
- **baba-mama kör** június 6-án, szerdán 10 órakor az ifiteremben
- **FiFi kör** június 9-én, szombaton 9 órakor a nagyteremben
- **Kindergruppe** – német gyerekcsoport május 23-án, szerdán 16.30-kor a kisteremben
- **presbitériumi ülés** június 5-én, kedden 17 órakor a kisteremben
- **Anonim alkoholisták** minden csütörtökön 19 órakor és szombaton 19 órakor a társalgóban

Egyéb

- Május 20-án, pünkösdvasárnap 19 órakor az „Orgonavirágzás” koncertsorozat keretében Kuzsner Péter orgonaművész G. Cavazzoni, J. S. Bach, Tournemire, Gárdonyi Zoltán és Durufle műveit adja elő templomunkban.
- Május 21-én, pünkösdhétfőn 8 és 20 óra között ökumenikus dicsőítést tartanak gyülekezeti házunk nagytermében.
- Május 26-án, szombaton „Hit által. Reformáció után – reformáció előtt” címmel egyházkerületi missziói napot tartanak Győrött, a Rát Mátyás téri evangélikus központban. A program keretében Kökényessy Ági színművész előadja az Árva Bethlen Kata című monodramát.
- Május 27-én, Szentháromság ünnepén 19 órakor az „Orgonavirágzás” koncertsorozat keretében Kuzsner Péter orgonaművész Messiaen: Méditations sur le Mystère de la Sainte Trinité című művét adja elő templomunkban.
- Május 31-én, csütörtökön Gusztáv Adolf-ünnepet tartanak Carnuntumban.
- Június 8-án, pénteken 18 órakor a Fidelissima Vegyeskar és a finn Oulun NMKY:n Mieslaulajat közös énekkari koncertje lesz templomunkban.
- Június 26. és 30. között a VOLT-fesztiválon az idén is megtalálható a KözösPont ökumenikus misszió sátra.
- Június 30-án, szombaton 11 órakor iktatják be tisztségébe Kondor Pétert, a Déli egyházkerület megválasztott püspökét a szarvasi ótemplomban.
- Július 24. kedd és 26. csütörtök között vendégünk lesz seinäjoki testvérgyülekezetünk ifjúsági csoportja.
- Július 25. szerda és 29. vasárnap között tartják a Szélrózsza országos evangélikus ifjúsági találkozót Bükön.
- Augusztus 20-án, hétfőn 17 órakor két nyelvű istentiszteletet tartunk az Eggenbergház udvarán.
- Augusztus 21-én, kedden 19 órakor az Orgona határok nélkül sorozat keretében lesz koncert templomunkban.

Csillagok Isten tervében
-napközi hittantábor-

2018. július 16-20.

9 és 16.30 óra között

0-12 év közötti gyermekek számára
(6 év alatt kísérelővel)

„Tekints föl az égre,
és számold meg
a csillagokat!”

Részvétel: 3000 Ft
+
Étkezés:
1000 Ft/nap

történetek
énekek játék
kézműves
kirándulás

Jelentkezési határidő:
július 1.

Jelentkezési lap leadása és díj befizetése a lelkeszi hivatalban.

Információ: Óri Katalin +36 20 824 7959
ori.katalin86@gmail.com

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2018. pünkösd – tanévkezdés

május 20. (pünkösd)

- 8.00 magyar (beépített úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Pelikán András
 10.00 kétnyelvű (konfirmációs, beépített úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly és Holger Manke
 15.00 Fabricius Szeretetotthon (úrvacsorás): Lázárné Tóth Szilvia
 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András
 19.00 orgonakonzert a templomban, áhítat: Tóth Károly

május 21. (pünkösdhétfő)

- 8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Tóth Károly
 9.00 német: Holger Manke
 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás): Tóth Károly

május 22.

- 8.00 az Eötvös-gimnázium pünkösd-i istentisztelete: Hegedűs Attila

május 24.

- 7.00 Wochenpredigt: Holger Manke

május 27. (Szentháromság ünnepe)

- 8.00 magyar : Pelikán András
 9.00 német: Holger Manke
 9.00 gyermek-istentisztelet: Tóth Károly
 10.00 magyar (hősök napi megemlékezéssel): Pelikán András
 15.00 Balf: Pelikán András
 16.00 Fertőszentmiklós (úrvacsorás): Pelikán András
 19.00 orgonakonzert a templomban, áhítat: Pelikán András

május 31.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 3. (Szentháromság ünnepe után 1. vasárnap)

- 8.00 magyar: Tóth Károly
 9.00 német: Holger Manke
 9.00 gyermek-istentisztelet: Kadlecik Zoltán
 10.00 magyar : Tóth Károly
 15.00 Balf: Tóth Károly
 16.00 kórházkápolna (úrvacsorás): Tóth Károly

június 7.

- 17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Holger Manke

június 8.

- 18.00 énekkari koncert a templomban, áhítat: Tóth Károly

június 10. (Szentháromság ünnepe után 2. vasárnap)

- 8.00 magyar: Pelikán András
 9.00 német: Holger Manke
 9.00 gyermek-istentisztelet (tanévzáró): Tóth Károly
 10.00 magyar: Pelikán András
 15.00 Balf: Pelikán András
 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

június 14.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 17. (Szentháromság ünnepe után 3. vasárnap)

- 8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Lázárné Tóth Szilvia
 9.00 német (beépített úrvacsorás): Holger Manke
 9.00 gyermek-istentisztelet: Halász Alexandra hitoktató lelkész
 10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Lázárné Tóth Szilvia
 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

június 20.

- 17.00 a Hunyadi iskola tanévzáró istentisztelete: Kadlecik Zoltán

június 21.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

június 24. (Szentháromság ünnepe után 4. vasárnap)

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
 9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
 9.00 gyermek-istentisztelet: Óri Katalin hitoktató
 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
 15.00 Balf: Tóth Károly
 16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly
 17.00 a Líceum tanévzáró istentisztelete

június 28.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

július 1. (Szentháromság ünnepe után 5. vasárnap)

- 8.00 magyar: Tóth Károly
- 9.00 német: Holger Manke
- 10.00 magyar: Tóth Károly
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Bálint Ádám hitoktató-hallgató
- 15.00 Balf: Tóth Károly
- 16.00 kórházkápolna: Tóth Károly

július 5.

- 17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Holger Manke

július 8. (Szentháromság ünnepe után 6. vasárnap)

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Elfi Fiedler mörbischi lektor
- 10.00 magyar: Pelikán András
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Lázárné Tóth Szilvia
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

július 12.

- 17.00 Wochenpredigt: Dr. Herbert Rampler eisenstadti lelkész

július 15. (Szentháromság ünnepe után 7. vasárnap)

- 8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
- 9.00 német (úrvacsorás): Gertraud Winter
- 10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Őri Katalin hitoktató
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

július 19.

- 17.00 Wochenpredigt: Dr. Herbert Rampler eisenstadti lelkész

július 22. (Szentháromság ünnepe után 8. vasárnap)

- 8.00 magyar: Tóth Károly
- 9.00 német: Gertraud Winter
- 10.00 magyar: Tóth Károly
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben, a napközi gyerektábor záróistentisztelete): Pelikán András
- 15.00 Balf: Tóth Károly
- 16.00 Fertőszentmiklós: Tóth Károly

július 26.

- 17.00 Wochenpredigt: Elfi Fiedler mörbischi lektor

július 29. (Szentháromság ünnepe után 9. vasárnap)

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Christine Posch eisenstadti lektor
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Tóth Károly
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Stinner Dávid felügyelő
- 15.00 Balf: Tóth Károly

augusztus 2.

- 17.00 Wochenpredigt (úrvacsorás): Jakob Kruse lépesfalvi lelkész

augusztus 5. (Szentháromság ünnepe után 10. vasárnap)

- 8.00 magyar: Tóth Károly
- 9.00 német: Gertraud Winter
- 10.00 magyar: Tóth Károly
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Nagy Szabolcs presbiter
- 15.00 Balf: Tóth Károly
- 16.00 kórházkápolna: Tóth Károly

augusztus 9.

- 17.00 Wochenpredigt: Jakob Kruse lépesfalvi lelkész

augusztus 12. (Szentháromság ünnepe után 11. vasárnap)

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Gerda Haffer-Hochrainer lépesfalvi lektor
- 10.00 magyar: Pelikán András
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben): Halász Alexandra hitoktató lelkész
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

augusztus 16.

- 17.00 Wochenpredigt: Jakob Kruse lépesfalvi lelkész

augusztus 19. (Szentháromság ünnepe után 12. vasárnap)

- 8.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András
- 9.00 német (úrvacsorás): Gertraud Winter
- 10.00 magyar (beépített úrvacsorás): Pelikán András

- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben):
Bálint Ádám hitoktató-hallgató
- 15.00 Balf (úrvacsorás): Pelikán András

augusztus 20.

- 17.00 Eggenberg-ház (kétnyelvű ökumenikus):
Pelikán András és Holger Manke

augusztus 21.

- 18.00 Orgonakoncert a templomban:
Pelikán András

augusztus 23.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

augusztus 26. (Szentháromság ünnepe után 13. vasárnap)

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Pelikán András
- 9.00 német (áldozati gyűjtéssel): Holger Manke
- 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel):
Pelikán András
- 10.00 gyermek-istentisztelet (kezdés a templomban, folytatás a nagyteremben):
Lázárné Tóth Szilvia
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

augusztus 30.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

augusztus 31.

- 17.00 a Hunyadi iskola tanévnyitó istentisztelete: Kadlecik Zoltán

szeptember 2. (Szentháromság ünnepe után 14. vasárnap)

- 8.00 magyar: Tóth Károly
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyermek-istentisztelet (a nagyteremben):
Tóth Károly
- 10.00 magyar: Tóth Károly
- 15.00 Balf: Tóth Károly
- 16.00 kórházkápolna: Tóth Károly
- 17.00 a Líceum tanévnyitó istentisztelete

szeptember 6.

- 17.00 Wochenpredigt: Holger Manke

szeptember 9. (Szentháromság ünnepe után 15. vasárnap)

- 8.00 magyar: Pelikán András
- 9.00 német: Holger Manke
- 9.00 gyermek-istentisztelet (tanévnyitó):
Tóth Károly
- 10.00 magyar: Pelikán András
- 15.00 Balf: Pelikán András
- 16.00 Fertőszentmiklós: Pelikán András

Minden vasárnap 15 órakor istentisztelet a Fabricius Endre Evangélikus Szeretotthon (Sopron, Kisfaludy u. 10.) kápolnájában. (A hónap első vasárnapján úrvacsorás istentisztelet.)

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja
9400 Sopron, Színház utca 27.
e-mail: sopron@lutheran.hu
web: <http://sopron.lutheran.hu>
tel: 99/523-002; fax: 99/523-003

Nyomatva 450 példányban.
Várható következő megjelenés:
2018. tanévkezdés
Felelős kiadó: Tóth Károly